

İSTANBUL'DA, İZMİR'DE, TEKİRDAĞ'DA EYLEM:

“İKLİM İÇİN KIRMIZI ALARM”

GEZEĞEN İÇİN İSYAN ZAMANI

İKLİM ZİRVESİ 18 Eylül Cumartesi

SAAT 15:30 ANTİKAPİTALİST ÖĞRENCİLER SLOGAN VE DÖVİZ ATÖLYESİ
HEP BİRLİKTE 24 EYLÜL EYLEMİNE HAZIRLIYORUZ...
SAAT 17:00 İKLİM ADALETİ İÇİN MÜCADELE: BİRLİKTE KAZANILIRIZ!
MODERATÖR: TİBET ŞAHİN (ANTİKAPİTALİST ÖĞRENCİLER)
DENİZ GÜMÜŞEL (İMİZKÖY ÇEVRE KOMİTESİ SÖZKÜLLÜSÜ)
DURU BARSAK (FRIDAYS FOR FUTURE TÜRKİYE)
ERGİN TEK (GREENPEACE AKDENİZ GENEL DİREKTÖRÜ)
ÖNER MADRA (ADK RAYO)
SADIK ŞAHİN (EĞİTİM SEN İSTANBUL 3 NO'LU ŞUBE)
TUNA EMREN (ANTİKAPİTALİSTLER PLATFORMU)
SÖĞÜTLÜÇEŞME CADDESİ, KALEM SOKAK, NO: 11, ARIF BEY İŞHAN, KAT:3,
OSMANİYE - KADIKÖY 0 (555) 637 24 50

ANTİKAPİTALİSTLER

KEMALİZM
SOLUN DÜŞMANI!
OZAN T

sayfa 6-7

AFGANİSTAN'I ÖNCE RUSYA İŞGAL
ETTİ, SONRA ABD
ÇAĞLA OFLAS

sayfa 8

MARX'IN DEĞERLİ İÇGÖRÜLERİNİ
KARARTMAYIN
ALEX CALLINICOS

sayfa 11

36'DAN FAZLA ÖLÜM

Geçtiğimiz hafta 7 yaşındaki Mihraç Miroğlu Şırnak ili İdil İlçesi'nde zırlı aracın çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

Bu cinayet üzerine aralarında Dersim, Diyarbakır, Mar-din barolarının da olduğu 14 baro ortak bir açıklama yaptı. Açıklamada İnsan Hakları Derneği'nin 2019 yılında hazırladığı bir rapora değiniliyor.

Rapor Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde zırlı araç çarpmalarına ilişkin hazırlanmış. Ve son 10 yılda 16'sı çocuk, 36 kişinin hayatını kaybettiğini, 85 kişinin de yaralandığını söylüyor.

Bu olayların sıradan bir trafik kazası olmadığını gösteren ise zırlı araç ölümlerinin sıradanlaştırılması. Olayların ardından, çocuklara çarpan zırlı araç şoförleri de korunuyor.

Diyarbakır Baro Başkanı Nahit Eren "Bu tür dosyalarda hapis cezasına dönüşecek şekilde cezai müeyyide olmuyor. Bu anlamda yaygın bir cezasızlık politikası var" diyor.

Gerçekten de Mihraç Miroğlu'nun ölümüne neden olan polis olaydan üç gün sonra ve hiç gözaltına alınmadan adliye çıkartıldı. İfadesinde hızlı gitmediğini savunan şüpheli polis, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Lice'de 83 yaşındaki Pakize Hazar'a çarparak ölümüne

neden olan uzman çavuş, 24 eşit taksitle ödenmek üzere 18 bin lira para cezasına çarptırılmıştı. Silopi'de panzerle çarptığı evde uyuyan Muhammed ve Furkan Yıldırım'ın ölümüne sebep olan polis memuruna verilen 2 yıl 1 ay hapis cezası ise 19 bin lira para cezasına çevrilmişti.

Çocuk cinayetlerine, trafik kazası maskesiyle gizlenen

bu ölümlere son vermenin öncelikli yolu, etkin bir soruşturma, "kazayı" gerçekleştiren şoförlerin tutuklu yargılanması ve en ağır cezaları almasıdır.

2019'dan sonra ölümlerin sayısının 40'a çıktığını düşünürsek, karşı karşıya bulunduğumuz bu olgunun sistemli olduğunu görmek mümkün.

SİYASİ KRİZE SOLDAN ÇÖZÜM

VOLKAN AKYILDIRIM

2023'te ya da 2022 sonbaharında gerçekleştirilecek genel seçimler artık kapıda ve seçim kampanyaları da çoktan başladı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sel felaketi sonrası Rize'de miting düzenleyip çay üreticisi yerel halka çay fırlatması gibi... Manavgat'taki korkunç yangın sırasında orada da mitingde çay fırlatmasına çoğu kişi anlam verememişti fakat bu bir seçim kampanyası taktiği idi aslında.

İktidar blokunun temel argümanları

Erdoğan ve AKP liderliği her seçimde olduğu gibi köprüler, yollar, viyadükler, TOKİ evleri ve türlü türlü inşaatları öne sürerek "icraatlarının" propagandasını yapıyor.

Buna son olarak TİHA'nın eklenmesiyle birlikte silahlı-silahsız insansız hava araçlarının üreticisi ve satıcısı olmayı da hedefliyor. Erdoğan'ın damadının şirketi tarafından üretilen SİHA'lar, Libya'da ve Azerbaycan-Ermenistan savaşında kullanılarak pazarlanmıştı.

Bu seçim kampanyasının ana öğelerinden biri militarizm/bölgesel güç olma atakları (Avrasyacı tabiriyle; Mavi Vatan) iken başat öğe ise odağında anti-HDP propagandasını bulunduran koyu bir milliyetçilik.

İktidarın daha sağcı, daha da sağcı ortakları

Erdoğan'ın ittifak kurduğu MHP klasik faşist çizgisiyle, militarist ve milliyetçi propagandayı daha da sağa iterken, iktidar blokunun diğer ortağı olan Avrasyacı generaller de bu eksenle muhalefeti sağa çekiyor ve zaman zaman bölmeye çalışıyor.

Anketlere göre AKP hızla eriyor, seçim barajının yüzde 7'ye indirilmesi de MHP'nin kan kaybettiğini gösteriyor.

Ekonomik koşulların kötüleşmesinin kitlesel bir hoşnutsuzlukla karşılandığı bu dönemde kimi zaman Millet İttifakı ve çevresindeki muhalefet partileri, iktidardaki Cumhur İttifakı'nın önüne geçebiliyor.

Anketlerin hemen hepsi, bir şekilde AKP'nin 20 yıllık iktidarının ve Erdoğan'ın başkanlığının sonuna gelindiğine işaret ediyor.

Öte yandan Konda Genel Müdürü Bekir Ağırır gibi gündelik değil dönemsel analizlerle ilerleyen ciddi araştırmacı ve gözlemciler ise AKP iktidarının yönetemez duruma geldiğini çeşitli veçheleriyle ortaya koyarken, seçimlerin muhalefet için de çantada keklik olmadığını söylüyor.

Muhafetin sağcılığı ve 'beş benzemezliği'

İktidar blokundan kopan büyük bir kitle var, ama bu kitle henüz muhalefet partilerinin ardında toplanmış değil.

Kürt siyasi hareketinin gövdesini oluşturan HDP, yüzde 10-11 oyuyla diğer muhalefet partilerinden ayrı tutulmalıdır. Kürt seçmenlerin önemli bölümü eşit haklarının tanınması için HDP'nin arkasındadır.

Erdoğan yönetimine karşıtlık temelinde birleşen parlamenter muhalefet partilerinin bir diğer özelliği HDP'yi dışlamaları, herhangi bir ittifakta yan yana gelmekten itinayla kaçınmalarıdır.

HDP'den uzak duran milliyetçilikleri ve iktidar bloku karşısında sağcı (göçmen meselesinde görüldüğü gibi bazen çekinmeden ırkçı) yöntemlerle muhalefeti seçen CHP-İYİP ittifakı, AKP'den kopan eski devlet yöneticilerinin kurduğu iki küçük parti, kadın haklarına ve LGBTİ+ların varoluşuna savaş açmış Saadet Partisi, koyu milliyetçi ve ırkçı parti girişimleri, hepsi birbirinden berbat ve birbiri-

ne benzemez bir karışım. Onlar 5'li çete denilen AKP'ye yakın patronlara karşı, kendi partilerine yakın patronlara ise asla karşı değiller.

Parlamenter muhalefetin bir diğer özelliği işsizlik ve yoksulluk, ekonomik kriz, pandemi krizi, iklim krizi gibi temel konularda hiçbir alternatif ortaya koymaması. Bu, iktidar partileri gibi muhalefet partilerinin de özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, şirket egemenliğini yani neoliberal ekonomi politikalarını savunmalarından kaynaklı.

Antikapitalist sol

Skandalları ayyuka çıkan ve hızla toplumsal temellerinden yabancılaştıran yozlaşmış bir iktidar karşısında, hamasi nutuklar ve koyu milliyetçilik dışında hiçbir fikir öne sürmeyen sağcı muhalefet, yaşam koşullarının iyileştirilmesini, eşitliği, özgürlüğü, isteyen milyonlarca insan için bir gelecek alternatifi olamaz.

Otoriter yönetimin sonunu getirecek olan da Erdoğan ve AKP sonrası kurulacak düzenin işçiler, ezilenler ve yoksullar lehine kazanımlarla belirlenmesini sağlayacak olan da aşağıdan gelişen mücadelelerin taleplerini kazanmak için örgütlenecek antikapitalist soldur. Antikapitalist özgürlükçü bir sol hareket, iktidar blokundan kopan emekçi seçmenleri ikna etmeli ve kazanmalıdır. Sol kemalizm bunu asla yapamayacağı/yapmayacağı için, CHP arkasına bir rüzgâr alamıyor.

Çağrımızı yineliyoruz: Millet İttifakı partilerine oy vererek Erdoğan ve AKP'den kurtulmayı düşünen demokratlar, solcular, sosyalistler, hepiniz yanlıs yoldasınız. Gelin hep birlikte gerçek bir sol alternatifi örgütleyelim. Bunun için yeterli birikime sahip olduğumuz gibi, bunu gerçekleştirecek güce de sahibiz.

ZENGİNLER BÜYÜDÜ İŞÇİLER FAKİRLEŞTİ

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 2021 yılı ikinci çeyrek büyüme verilerini açıkladı. Buna göre, ekonomi ikinci çeyrekte, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 21,7, bir önceki çeyreğe göre yüzde 0,9 büyüdü. TÜİK ayrıca, kişi başı Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın, diğer bir deyişle kişi başı milli gelirin, 2020 yılında 60 bin 525 lira olduğunu açıkladı.

Vatandaşlar ekonomik kriz altında ezilirken, kredi borçları 1 trilyon liraya ulaşmışken ekonominin nasıl büyüdüğü merak konusu oldu.

Yapılan hesaplara göre açıklanan kişi başı 60 bin 525 lira ağırlıklı olarak patronların cebine girdi.

Bir işçinin ortalama yıllık geliri 2019 yılında cari fiyatlarla 30 bin liraydı, patronların ise 800 bin lira.

2020 yılında bir işçinin yıllık geliri 27 bin liraya indi, patronun ise 900 bin liraya yükseldi.

Emekçiler kişi başı yıllık 3 bin lira gelir kaybı yaşarken, patronlar kişi başı 100 bin lira daha fazla gelir elde ettiler.

İşçilerin milli gelirden aldığı pay yüzde 37'den yüzde 32,9'a geriledi. Patronların payı ise yüzde 42,8'den yüzde 49,8'e çıktı. 2020 yılında işçiler 200 milyar lira kaybetti, patronlar ise kazançlarına 350 milyar lira daha ekledi. Patronların artan kazancında, esnaf ve köylülerin kaybettiği 150 milyar lira da var.

Vatandaş borçlandı, aslan payını sermaye aldı

Hane halkı nihai tüketim harcamaları yılın ikinci çeyreğinde, geçen yılın aynı çeyreğine göre yüzde 22,9 yükseldi. Artan krediler bu artışta en önemli etken oldu. İnsanların geliri artmadığı, hatta azaldığı halde, tüketimleri artmaya devam etti. Yani büyüme borçlanarak finanse edildi. Yaratılan gelire ise patronlar el koydu.

Bir işçinin asgari ücreti 2825 lira. Evli ve 2 çocuklu asgari ücretli bir işçinin yıllık geliri 35 bin lira. Türkiye'de her 4 çalışandan birisi asgari ücretli. 1 milyon işçi asgari üc-

retin yarısı kadar ücret alıyor. 1,4 milyon kişi hiçbir gelir olmadığı ve muhtaç olduğu için devletten aylık alıyor.

4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı aylık 10 bin lira. Açlık sınırı aylık 3 bin lira. 14 milyon kişi açlık sınırında yaşıyor. Açlık ve yoksulluk sınırı ortadayken açıklanan kişi başına düşen 60 bin 525 lirayı patronların aldığı apaçık ortada.

Toplunun büyük kesimi ekonomik dar boğaz içinde

Türkiye'de ciddi bir gelir dağılımı adaletsizliği var. Nüfusun yüzde 20'si milli gelirin yarısını paylaşıyor, geri kalan yüzde 80 milli gelirin kalan yarısını paylaşıyor.

Patron kesimi biraz daha zenginleşirken, fakir olan kesim çok daha fazla yoksullaştırılıyor. TÜİK'in açıkladığı ne büyüme rakamlarına, ne işsizlik ve enflasyon rakamlarına güven kalmadı. Ismarlama istatistiklerle, rakam oyunlarıyla toz pembe bir tablo çiziliyor. Fakat vatandaş kendi yaşamında bunu asla hissetmiyor.

Emekçilerin çalıştıkça yoksullaştığı bir dönemi yaşıyoruz

Ekonominin yüzde 21,7 büyüdüğü söylenen bu dönemde 9 milyondan fazla işsiz var. Ocak-Haziran ayı arasında bankalara olan borcunu ödeyemediği için 603 bin kişinin ismi kara listeye girmiş durumda. Bu yılın ilk 7 ayında 53 binden fazla esnaf iflas etti. Türkiye, TÜİK'in makyajlı verilerindeki yüzde 19,25'lik enflasyonla dahi dünyada 12. sırada. Yüzde 19'luk Merkez Bankası faiz oranı ile dünyada en yüksek faiz uygulayan 7. ülke. 10 milyona yakın asgari ücretli açlık sınırının altında yaşamaya çalışıyor.

Yoksulluğun bu kadar yaygınlaştığı bir dönemde, Türkiye ekonomisinin yüzde 21,7 büyüdüğünü söylemek, zenginlerin daha da zengin olduğunu ilan etmektir.

İşsiz iş bulamadığı, asgari ücretlinin açlık sınırının altında yaşadığı, insanların borcunu borçla kapattığı bu büyüme, halkı yoksullaştıran bir büyümedir.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

6-7 EYLÜL 1955 VE GEÇMİŞİ AKLAMAK

Bugün iktidar öyle hamleler yapıyor, ekonomiden yarıya tüm alanları öylesine kendi siyasi çıkarlarının payandası haline getiriyor ki eski Türkiye nostaljik cennet bahçesi olarak anlatılıyor. Bugünün korkunç hadiseleri geçmişin hadiselerini silikleştiriyor ve geçmiş tüm kötülüklerden arınmış, bugün yaşayan kuşakların özlemle anması gereken bir yeni hedef olarak kodlanıyor.

Kemalizm'in iki de bir canlanmasının ve giderek muhalefetin daha geniş kesimlerini etkisi altına almasının nedeni bu.

Bugünün otoriter iktidarının uygulamaları geçmişin otoriter iktidarlarının uygulamalarını aklamamanın, bugünün ağır siyasal baskı koşulları geçmişin, üstelik askeri darbe dönemlerinin ağır baskılarını aklamamanın ya da mazur göstermenin aracına dönüşüyor.

Çeşitli çevrelerin yıllardır 1990'lar mı AKP'li yıllar mı, 1980'ler mi AKP'li yıllar mı daha kötü diye kâğıt falı bakmasının nedeni de bu.

Oysa Cumhuriyet tarihinin özlemle anılan dönemleri tek parti diktatörlüğü, idamlar, Dersim katliamı, Türk ve Müslüman olmayan halklar üzerinde görülmemiş baskılar, askeri darbeler, kontrgerilla cinayetleri, suikastlar, yine askeri darbeler, yasaklar, yazarların cezaevlerine doldurulması, Rumlara, Yahudilere, Ermenilere uygulanan baskılar, Kürtlerin çektiği sonsuz çilelerle dolu.

6 Eylül: Kazara örgütlenen bir linç mi?

Bu yazıyı tam 6 Eylül'de kaleme alıyorum. Bugün birçok yazı, tanıklık, belgesel göreceğiz, okuyacağız, izleyeceğiz hep beraber. 6/7 Eylül 1955'te devletin planladığı bir katliam bir pogrom gerçekleşti. İstanbul'un 52 yerinde, İzmir'de ve adalarda aynı anda gerçekleştirilen yağmalarla çok sayıda tarihsel yapı harabeye çevrildi. Rumların mezarları parçalandı, içlerindeki kemikler yerlere saçıldı. Devletin güvenlik güçleri, tam iki gün boyunca devam eden olayları sadece seyretmekle yetindiler. Hatta bazen yağmaya katıldıkları bile görüldü. Olayların bilançosu çok ağırdı. İstanbul'da 4214 ev, aralarında 21 fabrikanın bulunduğu 1004 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 2 manastır, 26 azınlık okulu, 5 spor kulübü, 2 mezarlık tahrip edilmişti. Saldırıları sırasında tecavüz olayları yaşanmıştı. İzmir'de ise 14 ev, 6 dükkân, 1 pansiyon, Yunan Konsolosluğu, Katolik Kilisesi, Fuar'daki Yunan pavyonu ve İngiliz Kültürevi tahrip edilmişti. Dönemin İzmir gazeteleri 7 kişinin ağır, 50 kişinin hafif yaralı olduğunu yazıyordu.

Bugünün ne kadar karanlık olduğunu göstermek için geçmişin karanlıklarını aklamak bir zorunluluk değil. Bugün ne kadar ağır bir baskı altında yaşadığımızı göstermenin yolu felaketler tarihini aklamak değil.

Tersine, felaketler tarihiyle yüzleşmeden, bugün yaşanan siyasal gelişmeleri bırakalım değiştirmeyi, gerçekte olduğu gibi kavramak bile mümkün hale gelmez.

Böylece milliyetçi Kemalist bir intikamcılığı siyasal muhalefet sanmaya devam edersiniz. Göçmenlere yönelik pogromu hafiflersiniz. Mecburen.

GÖÇMENLERE ÖRÜLEN DUVARLAR YIKILSIN, SINIRLAR AÇILSIN

Taliban'ın Afganistan'da yönetimi ele geçirmesiyle birlikte hayatlarından ve kendilerini bekleyen yaşam koşullarından endişe duyan binlerce Afgan ülkeden kaçmaya başladı. Taliban'dan duyulan endişenin yanı sıra, halihazırda Afganistan'da mevcut istikrarsızlık nedeniyle 3,5 milyon kişi işsiz ve evsiz kalmış durumda. Bu durum, insanların Afganistan'da bir geleceğe sahip oldukları düşüncesini daha da zayıflatıyor.

Afganistan'da tüm bunlar yaşanırken dünyada çeşitli ülkelerin liderleri Afganistan'dan ayrılmak isteyen Afganlara yardım sözleri veriyor ancak gerçekte yaşananlar yardımdan çok ülkeden ayrılmak isteyen Afganları engellemeye yönelik.

İnsanlar sınırlarda

Şu anda 780 bin Afgan göçmenin bulunduğu İran, sınırındaki geçiş noktalarında görülen Afgan göçmenleri geri çeviriyor.

Pakistan sadece tüccarların ve seyahat belgesi olanların geçişine izin veriyor.

Türkiye ise Afgan mültecilerin geçişini önlemek için İran-Türkiye sınırına 64 kilometrelik bir beton duvar örüyor. Yunanistan Afgan göçmenlere karşı Türkiye ile olan sınırına 40 km'lik duvar ördü.

Afganistan'ın yakın komşuları göçmenlere karşı bu tür önlemler alırken Batı'da da durum daha da kötü. Afganistan'ın bugün içinde bulunduğu durumun baş sorumlusu olan, 20 yıldır ülkeyi işgal eden ABD, ülkesine gelmek isteyen Afgan göçmenlere 12-14 ay başka bir ülkede bekleme şartı koyarken İngiltere sadece 5 bin, Kanada ise 20 bin Afgan göçmen alacağını açıkladı. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron bir televizyon konuşmasında, Avrupa ülkelerinin 'büyük çaplı düzensiz göç akışını öngörmeleri ve kendilerini korumaları gerektiğini' söyledi.

Bekleme kampları değil mülteci hakları

Avusturya İçişleri Bakanı Karl Nehammer, AB'nin Afgan göçmenler için Afganistan'a komşu ülkelerde bekleme kampları kurulmasını önerdi. Benzer bir öneri İngil-

tere tarafından da dile getirildi. Bu plan için adı geçen ilk ülke Türkiye oldu, ancak Türkiye böyle bir uygulamayı kabul etmeyeceğini açıkladı.

Erdoğan geçen hafta hem Suriyeli hem de Afgan göçmenleri geri göndereceklerini söyledi. İtalya'da Başbakan Mario Draghi ise sadece 'ülkesine hizmet etmiş Afganları almaya hazır olduklarını' söylerken AB üyesi diğer ülkeler de arka arkaya Afgan göçmenlerin ülkelerine gelişine karşı olduklarını açıkladılar.

İki yüzlülüğe son verin

Dünyanın Afgan göçmenlere yönelik bu tutumu hiçbir şekilde kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeyle göç etmek, başka bir ülkeye sığınmak en temel insan hakkıdır. Bir yandan televizyonlarda Taliban

yönetimi altında Afgan kadınların yaşamı için göz yaşları dökerken diğer yandan sınırlara duvarlar örmek iki yüzlülüktür.

Eğer hükümetler savaştan, yoksulluktan ve Taliban'ın dayattığı yaşam koşullarından kaçmak isteyen Afganlara karşı yardım etme konusunda gerçekten samimilerse, ilk yapmaları gereken Afganistan dışına çıkmak isteyen insanlara sınırlarını koşulsuz ve şartsız olarak açmaktır.

Tüm dünyada sosyalistlerin görevi, bir yandan Afganistan'dan gelen göçmenlerle ile dayanışma içinde olurken, diğer yandan kendi ülkelerini hükümetlerine sınırları açmaları için baskı yapmaktır. Günümüzde göçmenlerle en büyük dayanışma tek tek sınırlara örülen bu duvarları yıktırmaktır.

BOLSONARO ŞANSINI DENİYOR

Trump'ın ABD seçimini kaybetmesinin ardından kongre binasına baskın düzenlenmesi için taraftarlarını, paramilitar tipleri ve faşistleri harekete geçirmesi gibi Brezilya'nın aşırı sağcı, maço devlet başkanı Bolsonaro da taraftarlarını sokakta gösteri yapmaları için örgütleniyor.

Bolsonaro Trump'dan daha akıllı görünüyor. Trump bu çılgınlığı seçimi kaybettikten sonra örgütlemişti, Bolsonaro ise seçimle koltuğunu kaybetmeden önce iktidara tutunmanın bir aracı olarak faşistleri sokağa salıyor.

Geçtiğimiz Haziran ayında Bolsonaro'nun başarısız pandemi politikalarını protesto eden on binlerce kişi sokakları doldurmuştu. Brezilya'da işçiler, yerli halklar ve kadınlar ta en başından bu yana Bolsonaro'ya rahat bir nefes alma izni vermediler. Binlerce kızgın protestocu gösterilere devam ederek aşırı sağcı otoriter figürün popülaritesinin daha da düşmesini sağladı. Göstericiler Bolsonaro'nun ve devletin Covid-19'u ciddiye almayarak neredeyse bir soykırım suçu işlediğini söylüyordu.

Brezilya'da 540 binden fazla insan Covid-19 nedeniyle hayatını kaybetti. Şimdi hem ekonomik krizi derinleştiren hem de Brezilyalıları salgının pençesine teslim eden Bolsonaro, faşistleri, taraftarlarını, askerleri sokağa sürerek kutuplaştırmayı derinleştirmenin, iktidar ömrünü uzatmanın peşinde.

Bu satırlar yazılırken Bolsonaro'nun bir gösteri hazırlığı içinde olduğu söyleniyordu. Bir sonraki sayımızda gelişmelerin ayrıntılarını da tartışabileceğiz.

GİNE'DE ASKERİ DARBE

Otoriter rejimlerin, milliyetçi nobran iktidarların dünyayı sürüklediği politik iklimte tek örnek Bolsonaro değil elbette. Gine Cumhurbaşkanı Alpha Conde de başkanlığını ömür boyu yapmayı planlıyordu.

Gine 1958 yılında bağımsızlığını kazanmış ve ilk demokratik seçimlerini 2010 yılında gerçekleştirmişti. Alpha Conde bu seçimlerde göreve geldi. Bir darbeler cumhuriyeti olan Gine'de seçimle iş başına gelen ilk siyasi olduğu için halkta bir umut yaratsa da iktidar Conde'ye çok cazip geldi. Koltuğunu bırakmak istemedi.

Gine'de anayasa, bir kişinin beşer yıldan en fazla iki dönem devlet başkanlığı yapabileceğini karara bağlamış olmasına rağmen Conde 2019'da bunu üç döneme çıkarmak için harekete geçti ve yapılan referandumla Anayasa değişimi gerçekleşti. Conde'nin altışar yıldan iki dönem daha devlet başkanlığı yapmasının kapıları açıldı. Rejim otoriterleştikçe kitlesel huzursuzluklar, eylemler de gelişti. Rejimin gösterilere yanıtı ise daha sert bir baskı uygulamaktı.

Ordu içindeki bir örgütlenme, bir geçiş rejimi kuracağını ve tek adam iktidarının benimsenmesinin mümkün olmadığını iddia ederek darbe gerçekleştirdi. Ordunun geneli darbeci kliğe karşı harekete geçmeyerek Conde'nin akıbetini belli etti. Gine halkı ise seçimle aldığı yetkileri sonsuz bir tek adam rejimi inşa etmek için kullanan Conde'yle askeri zorbalıkla darbe yapıp demokrasiden yanaymış gibi davranan darbeciler arasında kalmış durumda.

Fakat 2020 yılındaki eylemler bir askeri darbenin örgütlen-

mesi için değil Conde rejimine demokratik bir uyarı yapılması içindi.

MADAGASKAR'DA İKLİM FELAKETİ

İklim felaketinin açlık, kıtlık, kuraklık ve yangınlar anlamına geldiğini biliyoruz ama bu felaketlerin nasıl görüneceği hakkında fikir edinmek isteyenler Madagaskar'a bakabilirler.

Doğru Afrika kıyısında bulunan ve yaklaşık 30 milyon kişinin yaşadığı ada küresel yardım kuruluşlarının modern tarihte sadece iklim değişikliğinden kaynaklanan ilk kıtlık olarak adlandırdığı yer oldu. Şu anda Güney Madagaskar'da 1,1 milyondan fazla insan son 40 yılın en şiddetli kuraklığı yüzünden gıdaya erişemiyor. Mevsimsel etkenler nedeniyle önümüzdeki aylarda çok daha fazla insan yetersiz beslenmeye itilecek.

2021 yılının başında yıllık tarım hasatlarının yüzde 60'ı zaten yok edilmişti. Son altı yılda güney Madagaskar ortalamının altında beş yağmur mevsimi yaşadı ve bu, gıdaların üretiminde ciddi bir azalmaya yol açtı.

Madagaskar'da çocuklar, iklim kaynaklı kıtlık daha kötü hale geldikçe çekirge ve kaktüs yapraklarıyla beslenmek zorunda kalıyorlar. Ülkede nüfusun yüzde 40'ından fazlası 15 yaşından küçük. Kıtlık ve hastalıklar karşısında daha savunmasızlar.

Bir avuç fosil şirketi ve onların sözcüsü devletlerin yarattığı iklim krizinin cezasını tüm dünyada yoksulların çektiği bu düzene son vermek zorundayız.

GELECEĞİ KURTARMAK İÇİN MÜCADELEYE

Tarihsel bir kırılıma noktasındayız. Karşısına çıkan her şeyi yıkarak büyümeye devam eden, bu esnada dünya nüfusunun önemli bir kısmını aşırı yoksulluğa iten ve oradan çıkışı da imkânsız kılan, fosil yakıtlardan vazgeçmesi söz konusu bile olmadığı için gezegendeki yaşamı varoluşsal bir tehditle karşı karşıya bırakıp adeta “ne haliniz varsa görün” diyerek kenara çekilen kapitalist üretim iklimi krizini öyle bir seviyeye taşıdı ki 1,5°C’lik ısınma sınırında kalabilmek adına kullanabileceğimiz 10 yıl bıraktı geriye sadece.

İsyan zamanı!

IPCC raporları 30 yıldır aynı şeyi söylüyor. Son rapor ılımlı tabloları geride bırakıp gerçekçi bir resim sunduğu için yeni bir şey yapmış oldu. Böyle devam edersek nasıl bir geleceğimiz olacağını bugünden görebiliyoruz. İklim çöküşü, insan için yaşamın bir ölüm-kalım meselesine dönüşmesi anlamına geliyor. Her 0,5C'lik ısınma artışında gıda ve su kıtlığının, kuraklıkların, sel felaketlerinin, orman yangınlarının şiddeti, etkisi katlanarak artıyor, ani değişimlere neden olacağı bilinen devrilme noktalarının devreye gireceği süreçler hızlanıyor.

Karar vericilerin uzun yıllardır süren eylemsizliği, insanlığın ihtiyaç duyduğu enerji dönüşümünün önünü tıkayıp bu tabloya rağmen fosil yakıt endüstrisini desteklemeye devam etmeleri, iklim zirvelerinin tamamını sanki bir krizle karşı karşıya değilmiş gibi boşa harcamaları, liderlerin hiçbir şeyi çözemeyeceğinin kanıtıdır.

Bir avuç kapitalistin çıkarları uğruna geleceğimiz üzerine oynanan bu kumarı yeterince izledik. Artık geriye tek bir çözüm kalıyor; hepimizi gözden çıkaran kapitalistlerden kurtulmak.

Dünyadaki her lider bu raporlara imza attı. Şimdi onlardan hesap sorma zamanıdır.

Eylemler tüm dünyayı ele geçirmeli

Yokoluş İsyanı'nın Londra'da günlerce sürdürdüğü "imkânsız isyan" bu eylemsizliği hedef alıyordu. Sivil itaatsizlik hareketinin talebi açık ve net oldu: Tüm fosil yakıt yatırımlarına hemen son verin!

İşyanın ilk günlerinde kentin meydanlarını, işlek caddelerini hedef alan protestocular öncelikle iklim krizinden çıkış yollarını tartışmaya açtı ve ardından yükselen işyanın odak noktası, fosil yakıt endüstrisini destekleyen finans kurumlarıydı.

Şiddet içermeyen eylemlere orantısız güç kullanarak yanıt veren Londra polisi karşısında geri adım atmayan Yokoluş İsyancıları taktiklerini sürekli güncelledi, kentin en merkezi noktalarında kamp alanları kurdu, köprülerin kontrolünü ele geçirdi, değişimin zaruri olduğunu ve gerçekleşene dek geri adım atmavacaklarını gösterdi.

Greta Thunberg’in liderlik ettiği Gelecek İçin Cumalar (FFF) ise, “fosil yakıt yatırımlarını durdurmak yetmez”, diyerek yenilenebilir enerjiye küresel erişim talep ediyor ve bunun adil bir geçiş olmasını gerektiğini dile getiriyor. FFF’in 24 Eylül için yaptığı küresel iklim grevi çağrısına Türkiye’den Antikapitalistler olarak destek veriyor, çığ gibi büyüyecek olan iklim isyanının Türkiye kanadını örgütlüyoruz.

18 Eylül Cumartesi 15:30'da gerçekleştireceğimiz slogan

ve döviz atölyesi ile başlayacak hazırlıklarımız aynı gün 17:00'de gerçekleştirilecek olan “İklim Adaleti İçin Mücadele: Birlikte Kazanabiliriz” başlıklı panelle devam edecek. Açık Radyo kurucusu Ömer Madra, Greenpeace Akdeniz Direktörü Ersin Tek, FFF Türkiye'den Duru Barbak, Eğitim Sen'den Sadık Şahin, Antikapitalist Öğrenciler'den Tibet Şahin, İkizköy Çevre Komitesi'nden Deniz Gümüşel ve Antika-

SENDİKALARIN DESTEĞİNİ BEKLİYORUZ

İklim değişikliği hayatımızı giderek daha fazla etkiliyor. Kuraklık, seller, fırtınalar gıda üretimini olumsuz etkiliyor ve gıda fiyatları yükseliyor. Sıcak hava dalgaları, yoğun yağış gibi bir dizi doğa olayı ev ve iş yerindeki yaşam koşullarımızı zorlaştırıyor, ulaşımı zaman zaman riskli hale getiriyor.

İklim değişikliğinin olumsuzluklarından toplumun ekonomik olarak en alt grupları öncelikli olarak etkileniyor. Yani Türkiye'deki çalışanların büyük çoğunluğu iklim değişikliğinin yaratacağı olumsuzluklardan öncelikli olarak etkilenecek grupta.

Çalışanların örgütleri de iklim değişikliğinin giderek artan etkilerine karşı taleplerini yükseltmeli; iş yerlerinin, kentlerin iklim değişikliğine uygun hazırlıklar yapması öncelikli taleplerinden olmalı. Ancak bu da yetmez. Çünkü iklim değişikliğini durduramazsak alınacak önlemler yeterli olamayacak. Hükümetlerin iklim değişikliğini durdurmak üzere adımlar atması için taleplerde bulunmalıyız. Bu dönüşümün faturasını çalışanlar değil, iklimi değiştiren ve bundan muazzam kârlar elde eden şirketler ödemeli.

24 Eylül'de tüm dünyada iklim değişikliğini durdurmak üzere sokağa çıkılacak. Pandeminin şok dalgası sonrası ve Kasım ayında hükümetlerin katılımıyla yapılacak olan iklim zirvesinin hemen öncesinde gerçekleşecek olan bu eylem sendikaların katılımı büyük önem arz etmekte.

Bekir Ersin – Sağlık Çalışanı

pitalistler Platformu'ndan Tuna Emren'in konuşacakları panelde hareketin gücünü nasıl büyüteceğimizi tartışacağız.

24 Eylül'de Türkiye'nin her yerinden ses vereceğimiz büyük eylemde savaşa karşı barışı, ırkçılığa karşı dayanışma ve kardeşliği, sömürüye karşı eşitliği, baskıya karşı özgürlüğü savunanlar olarak, iklim ve geleceğimiz için bir araya geliyoruz.

24 EYLÜL NEDEN ÖNEMLİ?

Ötoriter Tarih, mücadelelerin tarihidir. İklim krizine karşı mücadele, sözgelimi 1000 yıl evvel yaşanan bir sel felaketinde olduğu gibi, doğal bir olguya karşı dayanışma içerisindeki insanlık mücadelelerinden biri değildir. İklim krizi, doğaya değil; doğayı yok etmeye ve onu sahip olduğu kaynaklar açısından görmeye belirlenmiş toplumsal dinamiklere karşı bir mücadeledir.

İklim krizi, teknolojinin çağımızdaki krizidir; bu açıdan teknoloji olduğu haliyle dayatmaya belirlenmiş burjuva sınıflarının tüm insanlık üzerindeki dayatmacı belirlenimidir. İklim krizine karşı mücadele, iklim krizinin doğal değil, tarihsel olarak belirlenmiş ve çürüklerin oluşturduğu birikim dağlarıyla beslenen, böyle beslenmeyi öğütleyen sosyal dinamiklere ve bu dinamiklerin tahtında oturanlara karşı mücadeledir.

Bu mücadele, tam da bu dinamiklerin mantığıyla yapılandırılmış ve bu dinamiklerin kokusunu, ruhunu taşıyan sıralı, mikrofonlu ve son derece nazik salonlarda verilemez. Uyutulmuş bugünlerimizde 50 kişinin, 100 kişinin, 200 kişinin salonlar yerine sofağa çıkıp demokrasi üstüne konuşabilmesi, en azından bana bir olanağı göstermektedir. Bu olanak, insanlığın, mevcudiyetin koşullarına muhtaç olmadığını, insanın bir güce sahip olduğunu hatırlatır.

Tibet Şahin – Antikapitalist Öğrenciler.

KEMALİZM SOLUN DÜŞMANI

OZAN T.

Türkiye devletinin kurucu ideolojisi olan Kemalizm, AKP'ye karşı muhalefet içerisinde solun bir değeri veya destekçisiymiş gibi gösterildiği ölçüde hem solun hem de daha geniş muhalefetin milliyetçiliğe kaymasına yol açıyor.

Kemalizm, dağılmış bir feodal devlet olan Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerinden, Batı'da burjuva devrimleri sonucu kurulmuş ulus devletlere benzer bir yapı inşa etmeye çalışanların ideolojisidir. Yani 20. yüzyılın başında Anadolu'nun hâkim sınıflarının; yükselmeye başlayan Müslüman Türk ticaret burjuvazisinin ve "Millî Mücadele" adıyla anılan dönemde öne çıkan askeri bürokrasinin, Batı'daki modernleşmeyi tepeden aşağı dayatma ve aynı zamanda yeni Türkiye Cumhuriyeti'nde Türklük kimliğini diğer tüm halklara dayatma projesinin adıdır. Bu anlamıyla Kemalizm baskıcı ve otoriterdir, milliyetçi ve hatta ırkçıdır, dini de "laiklik savunusu" adı altında tamamen devletin kontrolüne almaya çalışır, yoksullara ve tüm ezilenlere karşı elitizmi ve egemenleri savunur.

Kemalist gelenek

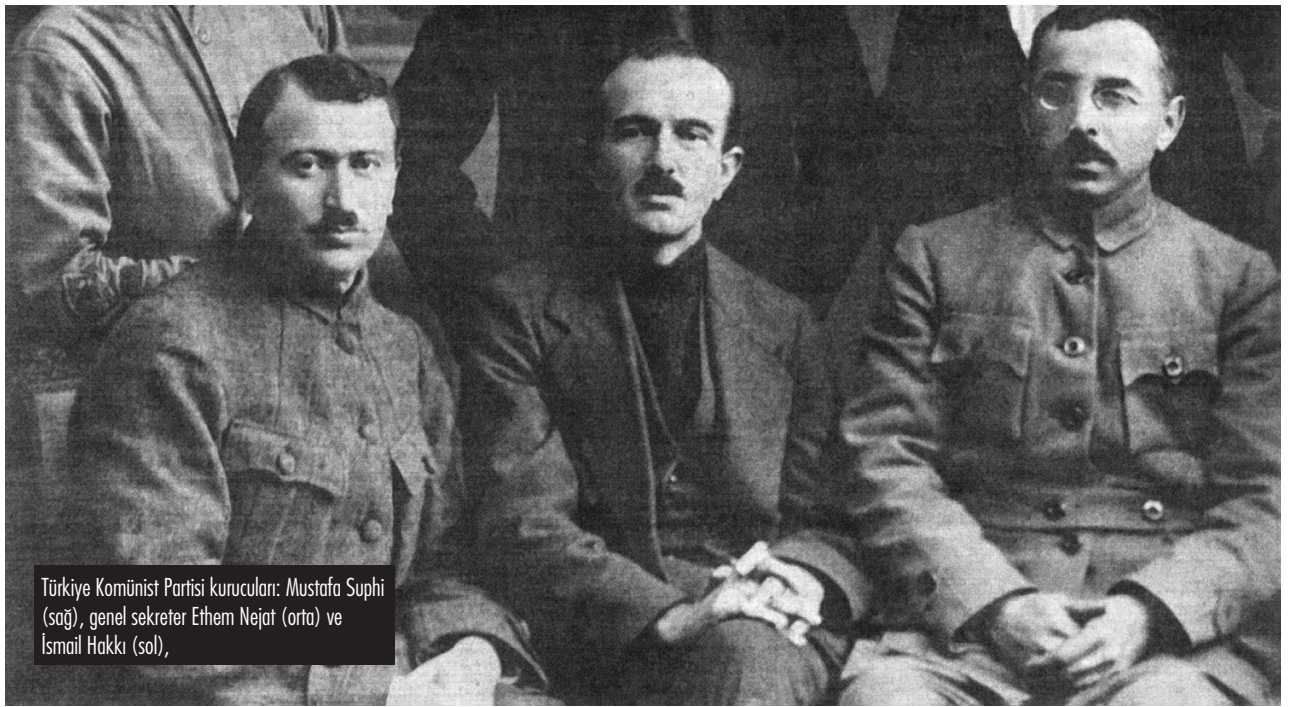
Dolayısıyla Kemalizm, Türkiye devletinin kurucu ideolojisi olarak, belli başlı birkaç görev ve özelliğe sahiptir:

- 1) 20. yüzyılın başında başta Ermeniler ve Rumlar olmak üzere Anadolu'daki gayrimüslim halklara karşı uygulanan imha politikalarının, ayrıca onların mülklerinin gaspıyla servet transferi yapılmasının teorize edilmesi ve ölümüne savunulması
- 2) Kürt halkının varlığının ve kimliğinin inkârı, bu becerilemediği zaman onlarla çatışmanın devamlılığının sağlanması
- 3) Türkiye toplumunun çoğunluğunun dindarlığının modern burjuva ulus devlete karşı bir tehdit olarak görülmesi ve buna karşı dinin devletin kontrolü altına alınması
- 4) Ordunun egemen sınıfın bir parçası olan, sermaye sahibi bir yapı olarak siyasetin göbeğinde konumlandırılması

Kemalizm, Türkiye tarihi boyunca seçim sandıklarından çıkan sonuç ne olursa olsun, bu değerler etrafında devleti korumaya ve toplumu şekillendirmeye çalışan bir siyasi çizgi olarak varlığını sürdürdü. Ve görüldüğü gibi bunların solla, sosyalizmle, devrimcilikle hiçbir ilgisi yok. Zaten Kemalizm, kimi zaman iddia edildiği gibi "bir burjuva devriminin" ideolojisi değil; aksine, 1908'de patlak veren kitle hareketlerinin sonucu olarak gerçekleşen burjuva devrimini yukarıdan bastıranların ideolojisidir.

Sol ve Kemalizm

Tüm bunlara rağmen, Türkiye'de solda Kemalizm hep tartışılan bir kavram olmuştur. Solun bir rengi, savunması gereken bir tarihsel dönem veya güncel müttefiki olarak

Türkiye Komünist Partisi kurucuları: Mustafa Suphi (sağ), genel sekreter Ethem Nejat (orta) ve İsmail Hakkı (sol),

görölmüştür. Bunlara neden olan iki temel yanılgı var.

Birincisi, Kemalizmin antiemperyalist bir kurtuluş savaşı verdiği ve bu yüzden küresel düzenin hakimlerine karşı başarı kazandığı inancı. Burada varılan sonuç, Birinci Dünya Savaşı sonrası Anadolu'da yaşananların tamamen resmi tarih anlayışına dayanan bir perspektiften okunmasından kaynaklanıyor. Kurtuluş Savaşı veya Millî Mücadele denilen çatışmaların çapı, Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı'nda içinde bulunduklarının neredeyse onda biri kadar. Burada, emperyalistlere karşı verilen bir mücadeleden çok, Anadolu'da kalan son gayrimüslim unsurların da temizlenmesi ve mallarına el konulan Ermenilerin, Rumların dönme ve bunların peşine düşme ihtimaline karşı kurulan askeri ve siyasi yapıları görüyoruz. Örneğin Fransız işgaline ilk yıllarda pek itiraz etmeyen şehirler, bir anda Ermenilerin geri dönme ihtimaline karşı "ayaklanıp" bugün bildiğimiz "şanlı", "kahraman" gibi sıfatları edinirler. Kısacası, Kemalizm anti-emperyalist bir kurtuluş mücadelesi değil; elbette yabancı güçlerle bazı askeri çatışmalara da girdiği için milliyetçi, ancak özünde küresel kapitalist sistemde yeni bir devletle var olmak isteyen egemen sınıfın ve dolayısıyla emperyalistlerle bir uzlaşmanın üzerine kurulan devletin ideolojisidir. Anti-emperyalizmi milliyetçilikle, yabancı düşmanlığıyla sınırlı bir ufka saptır.

Solu etkileyen ikinci unsur ise halkın ve işçi sınıfının çoğunluğunun dindar, gerici, fikirleri değişmeyen sabit kafalı ve sağcı insanlar olarak görülmesi; buna karşı Kemalizmin bir tür aydınlanmacı, modernleşmeci ideoloji olarak ilerlemeyi temsil ettiği iddiası. Burada birden fazla sorun var. Öncelikle, sol ve sosyalistler, dünyayı akıllı ve modernleşmiş insanlarla geri kafalı barbarlar arasında

gören "medeniyetler çatışması" tezlerinin savunucuları değillerdir. Bu bakış sömürgeciliğin, büyük güçlerin dünyanın geri kalanını "medenileştirme" projelerinin, dolayısıyla günümüzde Batı emperyalizminin bakışıdır. Biz ise "cahil" veya "barbar" diye aşağılanan geniş kitlelerin, işçi sınıfının kolektif mücadelesiyle dünyanın daha özgür ve eşit bir yere dönüştürülebileceğine inanıyoruz. Yani bu "aşağılananlar" aslında bizleriz ve tarih boyunca böyle olduk.

Bu yüzden Birinci Enternasyonal'e katılan Fransız işçiler şöyle diyordu:

"Biz bütün ülkelerin işçileri, insanlığı iki sınıfa, cahil sıradan halk ile bolluk içinde yüzen şiş göbekli mandarinler sınıfına ayıran bu ölümcül sistemin barikatlarına karşı birleşmeliyiz. Kendi kurtuluşumuzu dayanışmayla kendimiz yaratalım!"

Veya Lenin 1918'de benzer şekilde devrimi ve kitleleri aşağılayanlara karşı şunları söylüyordu:

"Ahlaksız burjuva basını varsın bizim devrimimizin yaptığı her yanlış dünyaya haykırınsın. Hatalarımız cesaretimizi kırmıyor. Devrim başladı diye insanlar azizlere dönüşmedi. Yüzyıllardır ezilmiş, korkutulmuş, sefalet ve cehalet içinde tutulmuş, vahşileştirilmiş emekçi sınıflar, devrimi, hatalar da yapmadan gerçekleştiremezler."

Ayrıca, Kemalizmin "laiklik" yorumu, Avrupa'da kilisenin egemenliğine karşı aşağıdan gelişen hareketlerin yarattığı toplumsal durumun aksine; baskıcı, dini devlet tekeline alan, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi yapılar kuran, farklı dini mezhepler arasında ayırım gözetken, dindarların dini özgürce yaşama hakkını da çoğu yerde elinden alan bir

devlet formasyonu. Başörtülü kadınları sosyal hayattan dışlamaya çalışan bir laikliğin solla, sosyalizmle hiçbir ilgisi yoktur. Din derslerinin zorunlu olmadığı, devletin veya anayasanın toplum adına bir dini kimliği seçip dayatmadığı, Diyanet'in kapatıldığı, tüm inançların ve cemaatlerin kendi din görevlilerini seçmekte ve ibadethanelerini fonlamakta özgür olduğu, tüm inançlar üzerindeki baskıların kalktığı bir laikliği biz de savunuyoruz. Ancak Kemalizmin önerdiği bu değil.

Solu ezen bir güç

Kemalizm ayrıca, Kürtlerin, Ermenilerin, yoksul dindar işçilerin yanı sıra demokrasiye, serbest seçimlere ve sosyalist solun kendisine de düşman. Bu yüzden tek parti döneminde hiçbir özgür seçim yapılamıyor, Mustafa Kemal eliyle kurdurulan muhalefet partileri kısa süre içerisinde popülerleştikleri için kapatılıyor, baskı altına alınıyorlardı. Bu dönemde Mustafa Suphi önderliğindeki komünistler öldürüldü, hatta devlet eliyle sahte bir komünist parti dahi kurduruldu.

1950'lerden itibaren ise Kemalist geleneği temsil eden partiler, 1970'lerin ortasındaki kısa bir dönem dışında, girdikleri seçimleri hep kaybettiler. Demokrat Parti'den Ak Parti'ye merkez sağın ve muhafazakâr partilerin güçlenmesinde başat rol Kemalizmindir.

Kemalist siyasi gelenek aynı zamanda solu da ezen temel güçtü. Komünistler “devleti bölmek isteyen” anarşistler olarak tanımlandı. Cezaevlerinde, işkencehanelerde devrimcilere Türk milliyetçiliğinin öğeleri, Kemalist devletin normları ile eziyet edildi.

Kemalizmin milliyetçiliğinden gidilen yol

Kemalizm, Türkiye'nin kalkınmasını ve diğer devletlerden üstün olmasını savunan milliyetçiliğinin yanı sıra, çoğu zaman bu milliyetçiliğin ötesine geçmiştir. Güneş Dil Teorisi'ne göre tüm dillerin atası Türkçedir. Türkiye'de yaşayanların ırksal birliğini ispatlamak için on binlerce kişinin kafatası ölçülmüştür.

Kemalizm, Kürtlerin “dağlarda yaşayan Türkler” olduğunu iddia etmiş, Türk olmayı aşırı milliyetçi bir ant vasıtasıyla ilkokula giden herkese dayatmış, “Vatandaş Türkçe konuş” kampanyaları düzenleyerek insanların dillerini inkâr etmiştir. Bugün aynı gelenek kemalistlerin zehirli göçmen düşmanlığında devam etmektedir.

Günümüzde Kemalizm

AKP'nin son yıllarda gerçekleştirdiği makas değişikliği, eski derin devletin artıklarıyla ve MHP ile kurduğu ittifak, Kemalizmin tekrar devlet mertebesinde kabul görmeye başlamasına yol açtı. Muhafazakâr sağ gelenekten gelen AKP, Atatürk resimlerinin yanına Tayyip Erdoğan'ı koydu ve Kemalizmin biraz muhafazakâr soslu bir yorumuna; Türkiye'yi kuran liderden 100 yıl sonra onu çok ilerilere taşıyan bir başka lider anlatisıyla ikna oldu. Kemalizmin son 25 yıldaki en fanatik temsilcilerinden Doğu Perinçek'in bugün AKP'nin baş destekçilerinden biri hâline geldiğini düşündüğümüzde, bu durum daha berrakça ortaya çıkıyor.

Kemalizmin bir devlet ideolojisi olarak AKP-MHP ittifakında kendini bulmasında ve yenilenmesinde şaşılacak bir şey yok. Bizi daha çok ilgilendiren ise muhalefette, anti-AKP'ciliğin içinde Kemalizmin tuttuğu yer.

Sol Kemalizm

2005 yılından 2015 yılına kadar süren mücadelelerde, Kemalizmi, onun katı milliyetçilik ve din yorumlarının yarattığı tahribatları gidermeyi, geriletmeyi bir ölçüde başarmıştık. Fakat toplumsal mücadelelerin bir ölçüde geri çekildiği, iktidardaki ittifakların değiştiği ve “yerli milli”leştiği dönemde, solun kimi kesimleri CHP'nin peşine takılmayı ve Kemalizmin daha inceltilmiş bir versiyonunu savunmayı geçer akçe hâline getirme çabalarına yeniden girişti. Demokrasinin hiçbir kırıntısına izin vermeyen bir

rejim kuran, hatta bunu zaman zaman kendisi de kabul eden Mustafa Kemal, bugün yaşadığımız otoriter rejime karşı direnişin sembolü olan, özlediğimiz bir lider gibi takdim ediliyor.

30 Ağustos'ta birçok sol parti “bağımsızlığı”, “zaferi” ve Mustafa Kemal'i kutlayan açıklamalarda bulundu. Bunu yapanlar arasında geleneksel olarak ulusalcı çizgide duranların yanı sıra, HDP çevresinde dolanan sol partiler de bulunuyor.

Bu partiler anti-AKP'ciliği, Kemalizme biraz “devrimci” veya “demokratik” lafları katılarak, ancak onun ana çizgisinden kopmadan yürütülmesi gereken bir eksen olarak tarif ediyorlar. Bunun sonucu olarak da seçimlerde CHP-İyi Parti etrafında oluşturulacak bir koalisyonu desteklemeye şimdiden adaylar.

Antikapitalist sol için ise bugün hem Kemalizmin solla herhangi bir ilişkisi olmadığına dair ideolojik ve politik tartışmaları yürütmek hem de onun merkezinde olduğu bir “Millet İttifakı”nı, yani AKP-MHP'nin Türk milliyetçisi blokuna karşı bir başka milliyetçi alternatifi desteklemenin işçi hareketine ve sola hiçbir faydası olmayacağını an-

latmak büyük önem taşıyor.

Kemalizm, bugün HDP'yi ittifakına dışarıdan desteğe zorlamaya çalışan CHP'liler ne derse desin, Kürtlerin Türkler karşısında ikincilliğini savunuyor. Kemalizm bugün göçmenleri dışlamanın, başka halkları aşağılamanın temel ögesidir. Kemalizm halka tepeden bakan elitist bir ideolojidir. Devlet bürokratlarının, askerlerin, TÜSİAD'ın ve büyük sermayenin ideolojisidir. Buradan sola, sosyalistlere dost veya müttefik bir güç devşirilemez.

Bizim ihtiyacımız olan ırkçılığa karşı çıkanları, iklim krizini durdurmak için mücadele edenleri, İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasına direnen kadınları, LGBTİ+ları, Boğaziçi'nde direnen öğrencileri, yerel ekoloji mücadelelerini, greve giden veya hakkını arayan işçileri birleştirecek bir muhalefeti inşa etmek. Bunun göbeğine ise böylesi bir birleşik mücadele hattını savunan Antikapitalist Blok'u koymak.

Kemalizm değil bize lazım olan, bize lazım olan antikapitalist, enternasyonalist ve özgürlükçü bir muhalefetin yükselmesidir.

AFGANİSTAN'I ÖNCE RUSYA İŞGAL ETTİ, SONRA ABD

Çağla Oflas, Taliban'ın neredeyse tek kurşun atmadan yeniden iktidarı almasıyla gündeme oturan Afganistan'ın tarihini ele alıyor.

ABD ve NATO güçleri 20 yıl önce işgal ettikleri Afganistan topraklarını terk ederken, ortadan kaldırmayı taahhüt ettikleri Taliban güçleri baskıcı bir hükümet kurmak için harekete geçti. 43 yıllık işgalin yarattığı yıkım karşısında, ülkeyi cehenneme çeviren güçler yüzüsüzce Afganistan'da yarattıkları kaosu faturasını Afganlı emekçilere ödetmekte. Milyonlarca emekçinin Afganistan'ı terk etmeye çalışması da Taliban'ın ülkeyi hızla ele geçirmesi de 43 yıllık emperyalist müdahalelerin yarattığı bu savaşın sonucudur. ABD 2001 yılında Afganistan'ı işgal ettiğinde ülkede zaten 23 yıldır sürmekte olan bir savaş vardı. 1979 yılında Afganistan'ı önce Rusya işgal etti. 10 yıllık işgal sonucunda 2 milyon insan hayatını kaybetti, 6 ile 8 milyon arasında insan İran ve Pakistan'daki mülteci kamplarına sığındı. İşgal sonrasında tüm ülke iç savaşlarla sarıldı. Ardından ABD tarafından tekrar işgal edildi.

“Afganistan, tiranların ülkesi”

ABD'li sosyalist Jonathan Neale, 1972'de Kabil'deki bir sanatoryumda arkadaşını ziyaret ettiği sırada hastalardan birinin Afganistan ile ilgili şu sözünü duyduğunu söyler: “Afganların ülkesi, tiranların ülkesi”.

Afganistan İngiltere tarafından da üç kez işgal edildi. Ülke, bağımsızlığına kavuştuğu 1919'dan 1947 yılına kadar İngiltere tarafından kontrol edildi. 1947 yılından itibaren de Rusya ve ABD arasındaki rekabetin odağı oldu.

Bugün bölgenin Orta çağ ile bağdaştırılan geri kalmışlığının yapısal bir özellik olduğunu düşündüren görüntüler bu nedenle yanıltıcıdır. 1970'li yıllarda Afganistan'da komünist ve İslamcılardan oluşan modern iki hareket etkiliydi. Her iki hareket de yolsuzluğa batmış monarşi yönetiminden nefret etmekteydi. Ancak kadınların eşitliği, mülkiyet hakları gibi konularda birbirlerinden ayrılmak-taydılar.

Darbe üstüne darbe

1973'de Kral bir darbeyle indirildi. Muhammed Daoud Khan ülkenin ilk cumhurbaşkanı oldu. Komünist Partisi'nin bir kısmı bu darbeyi destekledi ve parti bölündü. 1978 yılında Daoud komünist liderleri tutuklamaya baş-

ladı. Genç ve eğitimli subaylar arasındaki örgütlü komünistler, bu saldırıya darbeyle yanıt verdiler.

İktidarı alan komünistler ekonomide Rusya'daki gibi yukarıdan aşağıya planlanan devlet kapitalisti bir rejim inşa etmek istiyorlardı. Kadınlar için eşitlik ve büyük toprak sahiplerinin gücünü kırarak toprak dağılımı gibi bazı reformlar gerçekleştirdiler.

Komünistler şehirlerde emekçilerin desteğini aldılar ama kırsaldaki yoksul köylülerin desteğini alamadılar. Afganistan'da askerlik zorunluydu ve askerler yoksul köylülerden geliyordu. Rusya'da 1917 Ekim devriminde yoksul askerler subaylara karşı ayaklanmışlardı. Dahası Bolşevikler, yoksul köylülerin taleplerini sahiplenerek desteklerini kazanmış ve zaten bu sayede başarılı olmuşlardı. Oysa Afganistan'da komünistler askerleri subaylara karşı örgütlemek yerine, subaylar tarafından yapılan darbeye destek verdi. İktidar yoksulların yaşamlarında anlamlı bir değişim yaratmadığı gibi kalpsiz bir dünyada anlam ve sığınak sağlayan dinden de vazgeçmelerini istedi.

Halk direniyor

İktidar sıradan insanları kazanamadığı gibi, her geçen gün artan bir muhalefetle karşı karşıya kaldı. Komünistler direnişi kırmak için daha fazla baskı yaptı. Bir yıl içinde 27 bin kişi idam edildi. 165 bin kişi Pakistan'a kaçtı.

1979'da Herat şehrinde ayaklanma başladı. Ayaklanma ordu birliklerine de sıçradı. Hapishaneler basıldı, bankalar, postaneler, gazete ofisleri ve hükümet binaları yağmalandı. Herat'daki isyan hava bombardımanı ile yenildi. Ve 15.000 kişi hayatını kaybetti.

Rusya'nın kanlı işgali

Komünistlerin kaybedeceğini öngören Rusya, Afganistan'ı işgal etmeye girişti. Başbakan Hafizullah Amin öldürüldü, yerine Babrak Karmal geçirildi. O dönemde Rusya'nın hegemonyası altında bulunan bölge petrol, doğal gaz ve maden yatakları ile biliniyordu. İslamcı bir direnişin Afganistan'ın sınırında bulunan Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan ve Özbekistan üzerinde yaratacağı etkiden korkuluyordu.

Rusya ve Komünist Afgan ordusu işgale karşı direnişi kırmak için büyük bir şiddet dalgası başlattı. Siviller hedef alındı. Savaşçılardan öğretmenlere, direnen herkese işkence ve tecavüzle yanıt verildi. Napalm bombaları atıldılar, bubi tuzakları ve mayınlar kurdular. Nüfusun yüzde 4'ü mayınlar nedeniyle sakatlandı. Tarlalar bombalandı. Sula-ma sistemleri yok edildi. Ancak yine de direnişi kıramadılar. İşgal 15 bin Rus askerinin ölümüne yol açtı. Ayrıca maliyeti de çok yüksekti. Ölümler ve yoksullaşma Rusya'da savaşa karşı muhalefetin yükselmesine yol açtı. 1989'da Rusya, Afganistan'dan tamamen çekilme kararı aldı.

Afganistan işgali Rusya'daki ekonomik ve siyasal krizi derinleştirdi. Gorboçov'un ekonomide özel sermaye ve piyasa kapitalizmine geçiş politikalarının ardından Rusya'da başlayan işçi ayaklanması Doğu Avrupa ülkelerinde domino etkisi yarattı, Stalinist baskıcı rejimlerin sonunu getirdi.

Devlet kapitalizmi ve emperyalizm

Komünist Partisi işledikleri insanlık suçlarını ve işgali “sosyalizm” adına savundu. Sadece Afganistan'da değil, işgal tüm ülkelerdeki komünist partiler tarafından desteklenmişti. Örneğin, Türkiye'de yayınlanan “Politika” adlı gazete işgali normalleştiriyor, Karmal'ın Rus ordularını davet ettiğini ileri sürüyordu. Kuşkusuz ne darbenin ne de işgalin sosyalizmle ilgisi vardı. Komünist partisi Stalinizm etkisindeydi ve Rusya'nın çıkarlarıyla uyumlu politikalar izlemekteydi.

Rusya'da 1917 yılında, devrimci işçi devletinin iç savaş ve izolasyon nedeniyle atomize olması sonucunda bürokrasi hâkim sınıf haline geldi. 1928'de gerçekleşen karşı devrimle Rusya, işçileri ve köylüleri sömüren devlet kapitalisti bir rejim haline geldi. 5 yıllık ekonomik planlamayla üretim, üretim araçlarının birikimine tabi tutuldu. İşçi sınıfı karar ve denetleme mekanizmalarından tamamen uzaklaştırıldı (Bakınız; Tony Cliff, “Rusya'da Devlet Kapitalizmi”, çev: Roni Margulies, Tarık Kaya, Z yayınları).

Tarımda zorunlu kolektifleştirilme gerçekleştirildi. Stalin, Lenin ve Troçki'nin savunduğu “Dünya devrimi” tezinin yerine “Tek ülkede sosyalizm” tezini savundu.

Stalin konuşmasında “Gelişmiş ülkelerden elli ila yüz yıl gerideyiz. Bu mesafeyi on yılda kat etmek zorundayız. Bunu ya başaracağız ya da bizi bitirecekler” diyordu (“Stalin'in Savaşı”, Sean McMeekin, Kronik Yayınevi, çev: Zeynep Demir, S. 37)

Gerçekten de Rusya'da sermaye birikim süreci çok kanlı oldu. Zorunlu kolektifleştirme nedeniyle 3-4 milyon insan yaşamını kaybetti. Milyonlarca insan çalışma kamplarına sürüldü.

Rusya'nın pek çok kamu projesi köle işçi emeğiyle gerçekleşmiştir. Ayrıca batının ileri güçleriyle mesafeyi kapatmak için emperyalist politikalar izlendi, ulusları tahakküm altına alan “Büyük Rus Despotizmi” politikaları yeniden güncellendi. Kanlı diktatörlük, 2. Dünya savaşı sonunda nüfus alanını Doğu Avrupa ülkelerine doğru genişletti. Buralarda Rusya'dakine benzer baskıcı uydu rejimler inşa edildi.

Son paragrafını şöyle yapsana: Stalin sonrasında 1956'da Macaristan, 1968'de Çekoslovakya işgal edildi. Yıllar sonra Afganistan'ı da işgal edecek olan Rusya “Sosyalist Blok” adı altında Doğu Bloku ülkelerinden Kuzey Kore'ye, Kuzey Vietnam ve Çin'e kadar geniş bir coğrafyada hegemonya kuran ikinci emperyalist gücü.

ŞU ANDAKİ PANDEMİ, AŞISIZLAR PANDEMİSİ

İzmir Tabip Odası Başkanı Dr. Lütfi Çamlı, yaptığı açıklamada şu andaki pandeminin aşısızlar pandemisi olduğunu belirterek, “Sonbaharda kapalı ortamlara geçişle beraber vaka sayılarının daha da artacağı ve 4’üncü pik zirvesinin daha da yukarıya çıkacağı şeklinde kaygılarımız var” dedi. Dr. Lütfi Çamlı şunları söyledi:

“Yoğun bakımlarda, hastanelerde yatanların büyük bir kesiminin, yüzde 90’ından fazlasının aşısızlar olduğunu biliyoruz. Pandeminin uzaması yeni varyantlara, yeni varyantlar da yeni piklere yol açıyor. Dolayısıyla aşısızlar toplum sağlığı açısından bir risk oluşturuyorlar.

Vaka artışlarında Delta varyantı etkili oldu

Sonbaharda kapalı ortamlara geçişle beraber vaka sayılarının daha da artacağı ve 4’üncü pik zirvesinin daha da yukarıya çıkacağı şeklinde kaygılarımız var. Öncelikle kontrolsüz, kademesiz bir açılma sağlandı. Henüz epidemiyolojik veriler, bu kadar kontrolsüz bir açılımı düşündürmezken bir anda neredeyse tedbirlerin tamamına yakını ortadan kaldırıldı. İkincisi, Delta varyantının bütün dünyada giderek baskın hale geldiği bilindiği halde bu varyanta karşı özel tedbirler alınmadığı gibi, Delta varyantının yoğun olduğu ülkelerden örneğin Rusya’dan, İngiltere’den yeterince kontrol yapılmadan, karantina tedbirleri uygulanmadan turist gelmesine izin verildi. Özellikle bu turistlerin yoğun geldiği Antalya’da o dönemde yoğun bir vaka artışı olduğunu biliyoruz. Bayram hareketliliği sırasında da bunun tüm yurda yayıldığı şeklinde düşüncelerimiz var.

Aşılama düzeyi yetersiz

Etkin toplumsal bağışıklığa ulaşacak bir aşılama seviyesinden uzak durumdayız. Özellikle Delta varyantı gibi bulaşıcılığı daha yüksek bir varyanta toplumsal bağışıklık için en az yüzde 80’lerin aşılmasını gerektiğini biliyoruz. Bu aşılama 2 dozu tamamlamış kesimler için geçerli. Oysa bugün ülkemize baktığımızda, bu oran yüzde 42-43’ler civarında. Kaldı ki bu kontrolsüz açılmanın toplumda yarattığı bir rahavet duygusu da var. Artık pandemi öncesi dönem gibi yaşayabiliriz gibi bir algı oluşturuyoruz ve baktığımız zaman restoranlarda, kafelerde, parklarda fiziksel mesafelerin korunmadığı, maskesiz kapalı ve havalanması olmayan ortamlarda bir takım sosyal etkinliklerin devam ettiğini, düğünlerin, taziyelerin devam ettiğini gördük. Bütün bunların bir araya gelmesi yeni bir pik oluşmasında etkili oldu.

Aşısızları ikna etmek gerekir

Kişilerin aşı olmak istememesinin muhtemel nedenlerine bakmak gerekir. Burada bir aşı karşıtı grup var ki, bunlar aslında çok küçük bir grup. Çok daha büyük ölçüde aşı tereddütleri olan bir kesim var. Bu tereddütlerin temelinde de özellikle sağlığı yönetenlere karşı bir güvensizlik söz konusu. Toplumun bu konuda güven oluşturucu, bilime dayalı açıklamalara ihtiyacı var.

Aşısızlar toplum sağlığı açısından bir risk oluşturuyorlar. Özellikle kamusal alanda bu kişilerin aşılmasını olmuş kişilerle bir araya gelmesi riskli. Aşı belirli durumlarda yasal olarak zorunlu hale getirilebilir.“

TÜRKİYE KAPİTALİZMİ: BİR ÖLÜM FABRİKASI

Türkiye kapitalizmi işçi sınıfının kanyla, emeğiyle, etiy- le geliyor, yaşıyor. Bir vampir gibi, işçi sınıfına dişleri- ni geçirmiş aralıksız kanını içiyor. İş cinayetleriyle ilgili her ay düzenli rapor hazırlayan İş Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Ağustos ayının iş cinayetleri sayısını açıkladı.

Buna göre Ağustos ayında 174 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Ölen işçilerin 167’si erkek, 7’si kadın. Ölenlerin 11’i çocuk, 16’sı ise göçmen veya mülteci işçi.

İşçilerin yüzde 24’ü trafik-servis kazalarında, yüzde 13’ü Covid-19 nedeniyle, yüzde 12’si ise ezilme ya da göçük altında kalma nedeniyle yaşamlarını yitirdiler.

Ölenlerden birisi 14 yaşının, 10’u ise 15-17 yaşının altındaydı.

Aynı kurumun çalışmalarına göre 2013’te 1235 işçi, 2014’te 1886 işçi, 2015’te 1730 işçi, 2016’da 1970 işçi, 2017’de 2006 işçi, 2018’de 1923 işçi, 2019’da 1736 işçi, 2020’de 2427 işçi yaşamını yitirdi. 2021’in ilk sekiz ayında ise 1494 işçi öldü. Bu, 2013’ten bugüne 16 bin 407 işçinin hayatını kaybettiğini gösteriyor.

İşte iç savaş bu

Türkiye’de sık sık iç savaş teorileri gündeme getiriliyor. Siyasal alanda olan bitene hapsolmuş bu tartışmalar işçi sınıfına karşı neredeyse açık bir savaş yürütüldüğünü görmezden geliyor. 16 bin 407 işçi (bu satırlar yazılırken Tekirdağ’da işçileri taşıyan servisle trenin çarpışması nedeniyle en az 7 işçi öldü.) iç savaş yaşayan bir ülkede gerçekleşen bir katliam gibi.

Bu sayılar ve iş cinayetlerini durdurmak, engellemek için hemen hemen hiçbir adımın atılmıyor olması Türkiye kapitalizminin niteliğini gözler önüne seriyor. Azami kâr için işçilerin örgütlenmesini engelleyip, iş güvenliği için hiçbir tedbiri almayıp işçileri her gün ölüme gönderen, açıkça işçi öldüren bir ekonomik örgütlenme.

İş cinayetlerini durdurmanın tek bir yolu var: işçi sınıfının örgütlenmesi. Sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin aşılar milyonlarca işçinin bir araya gelmesi, sendikaların işyerlerinde hayatta kalmaya çalışan işçilerin örgütlenmeleri haline gelmesi.

İş güvenliğini sağlamanın tek yolu, işçilerin örgütlenmesidir. Sermayenin bir dediğini iki etmeyen iktidara basınç uygulamanın tek yolu bu örgütlülüktür.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

COVID-19 BİR İŞÇİ SINIFI HASTALIĞIDIR

Covid-19 pandemisi işçi sınıfı için bir meslek hastalığına dönüştü. İşçiler, özellikle de üretim ve hizmet sektöründe çalışanlar pandeminin etkilerine daha fazla maruz kalıyorlar.

Milyonlarca çalışan; bir buçuk yıllık süreç boyunca her gün işlerine gidip gelmek zorunda kaldı, hayatlarında hiçbir şeyi değiştirmeden pandemi sürecini yaşadı, yaşamaya devam ediyor. Covid-19 nedeniyle, bu süreçte iş cinayetleri yüzde 30 arttı, toplumun diğer kesimlerine göre çalışanlar üç kat daha fazla virüse yakalandı.

Aşı karşıtları komplo teorileri üretiyor

Salgının yeniden ağırlaşmasında önemli bir nokta aşı karşıtlarının yaydıkları yalan haberler. Devletlerin, hükümetlerin süreci şeffaf sürdürmemeleri, her çeşit komplo teorisinin yayılmasının önünü açıyor.

Aşı karşıtlarının faaliyetleri işçi sınıfını, zaten dezavantajlı olduğu salgın konusunda tamamen silahsız bırakıyor. Aşı karşıtları gücünü öncelikle iktidardan alıyor. Sağlık Bakanı vaka sayılarının artmasını “ne oldu bize?” diye karşıladı. Ne olduğu açık, Ayasofya, lebalep kongreler, turizm, siyasal şov ve sermayenin çıkarları için attığınız adımlar ve salgınla mücadeledeki amatörükleriniz aşı karşıtlarının ekmeğine yağ sürüyor.

Aşı karşıtı kampanyaları sağcılar, ırkçılar sürdürüyor

Hastalığı taşıyan bir insanın kalabalık bir işyerinde, okulda ya da hastanede gelişigüzel gezmesinin felaket niteliğinde sonuçları olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla aşı

zorunluluğu tamamen meşrudur ve gereklidir.

İşçilerin aşı karşıtı eğilime karşı çıkması şart. Dört milyonu aşkın kişinin yaşamını yitirdiği salgında işçi sınıfı için kitlesel aşılama ilk koşul olmalı. Kitlesel aşılama, küresel ölçekte çaba sarf etmemizi gerektiren hususlardan yalnızca bir tanesi. Maske zorunluluğu, sosyal mesafe kuralları, kitlesel testler ve tüm dünya nüfusu güvende oluncaya dek zorunlu olmayan işlerin askıya alınması gerek. Bu önlemler, salgın döneminde de gelirlerini artıran patronlar tarafından finanse edilmelidir. İşçi sınıfı, kapitalist sistemin kârı insan yaşamının önüne koyan, patronların çıkarlarını gözetan politikalarına dur demelidir.

Aşı karşıtlarının propagandaları ciddi bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Toplumun bilinçli davranması için Sağlık Bakanlığı şeffaf, açık bir pandemi yönetimi sergilemeli, sağlık meslek kuruluşlarını sürece dahil etmeli, aşı konusundaki her türlü bilgiyi toplumla paylaşmalıdır.

DEVLET, “SİYAH HAYATLAR ÖNEMLİDİR”İ YOLDAN ÇIKARMAYA ÇALIŞIYOR

1960’ların sonlarında yaşanan kuruluş telaşının yansıması gibi bir şey, İngiltere ve ABD’deki iktidar koltukları etrafında yankılanıyor.

Afganistan’daki uzun savaşın vahim sonu —ve yarattığı devasa siyasi kriz - bu seslerden yalnızca biri. Yönetenlerin geçen yaz Black Lives Matter (Siyah Hayatlar Önemlidir) ayaklanmasında kaybettiği zemini geri kazanma girişimleri ise bir diğeri.

Egemen sınıfın en son böyle bir kısıkaçla karşılaştığı zaman, Vietnam savaşı karşıtı hareketler ile siyahların mücadelesinin birleşip büyük bir tepkiye dönüştüğü zamanlardı.

Siyah Hayatlar Önemlidir hareketi tarafından geçen hafta yayınlanan bir raporda, egemen sınıfın böyle bir tehdidi savuşturmak için kirlili bir mücadeleye hazır olduğu gösterildi. “İktidar Mücadelesi” raporu, devletin ırkçılık karşıtı tehdidi etkisizleştirmek için baskıyı kullanmaya çalıştığını, adli analiz ile ortaya koyuyor.

Kovuşturma

Raporda, Washington’daki hükümetin, protestocuların işledikleri iddia edilen suçlarının eyalet kovuşturmalardan federal suçlara dönüştürülmesini sağlamak için hukuk sistemini manipüle ettiği gösteriliyor.

Bu, yerel polis yerine FBI’nın soruşturma yürüttüğü ve suçların rutin bir şekilde bir tür “iç terörizm” olarak sınıflandırıldığı anlamına geliyor. Sonuçta mahkûmiyet oranı yükseliyor, aile ve arkadaşlarından uzaktaki cezaevlerinde daha uzun ceza süreleri belirleniyor.

Amaçları korku yaymak, hareketi bozguna uğratmak.

ABD sağının düşünceleri, Priti Patel’in acımasız Polis, Suç, Hüküm ve Mahkeme Yasası’nı parlamentoda görüşülebilir kıldı. Baskıya karşı savaşıyor birçok kişi bunun sonuçlarını yaşayacak.

1950’ler ve 60’lar boyunca FBI, önce sivil haklar hareketini, sonra da Siyahların Gücü’nü ülkenin başlıca iç güvenlik tehdidi olarak tanımlamıştı. Cointelpro karşı istihbarat programı, FBI tarafından “siyah milliyetçilerin faaliyetlerini ifşa etmek, bozmak, itibarsızlaştırmak veya başka bir şekilde etkisiz hale getirmek” için geliştirildi. Devlet, şiddet içerecek şekilde baskı uygulamak konusunda çok istekliydi.

Nitekim Ağustos 1965’te Los Angeles’ın Watts bölgesinde bir ayaklanma yaşandığında, siyahların yaşadığı gettoları kuşatmak için binlerce Ulusal Muhafız Birliği gönderilmişti. Bu gücün dışında, ayrıca 14 bin polis memuru da kontrolden çıkarak sağa sola saldırmıştı.

Martin Luther King’in öldürülmesinin ardından, Amerikan İç Savaşı’ndan sonraki en büyük seferberlik yaşanmış, sivil bir amaç için bir araya gelen paramiliterlerin gücüne tanık olunmuştu. Yaklaşık 34 bin Ulusal Muhafız, 21 bin federal birlik ve binlerce yerel polis “militan” olarak kabul edilen bölgeleri kuşatmaya girişti.

Bu sindirme girişimleri hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat, bir dizi hükümet aracılığıyla devam ettirildi.

Devlet baskısı, tıpkı o zaman olduğu gibi günümüzde de adalet peşindeki hareketleri hedef alıyor.

Kitlesel protestolar önemli

Bazıları, kaçınılmaz olarak, devletin sokaklarda yüzleşilemeyecek kadar güçlü bir tehdit olduğu sonucunu çıkarıp, iktidardakileri etkilemenin daha güvenli yollarını aramamız gerektiğini savunuyorlar. Ancak bu neredeyse her seferinde sisteme dahil olma ile ve anlamlı taleplerin körelmesiyle sonuçlanır.

Bazıları da militan direnişe devam etmemiz gerektiğini

savunacak, kitlesel hareketlerin taktiklerini kullanmak yerine, yüksek eğitilmiş ve kararlı aktivistlerden oluşan küçük grupların eylemlerine güvenmemiz gerektiğini söyleyecekler. Bu yaklaşım en azından baskıyla mücadeleyi sürdürme erdemine sahiptir. Ancak ne yazık ki, bu yolda ilerlemek isteyen gruplar devlet tarafından kolay yutulacak lokmalar olarak görülür.

Başka bir seçenek daha var: Hareketin çekiciliğini artırarak kitlesel protestoları sürdürmek.

Her çağda, baskı konusundaki büyük çatışmaların hepsi kaçınılmaz olarak diğer adaletsizliklerle bağlantılı olur. Siyah Hayatlar Önemlidir hareketi sırasında ABD’deki milyonlarca insan şiddetli bir salgınla karşı karşıya kaldı. Ve hem özel hem de halk sağlığı sisteminden acınası bir karşılık gördüler. Şirketler kapandıkça işlerini kaybeden insanların sayısı arttı ve daha birçoklarının da ücretleri düşürüldü.

Siyah Hayatlar Önemlidir hareketi toplumda artan öfkeyi, var olan baskıya karşı yükseltmenin bir yolunu bulursa, bu baskıya meydan okunabilir. Çünkü hiçbir devlet gücü böyle bir hareketi kontrol altına alabilecek kudrete sahip değildir.

Socialist Worker’dan çeviren TN.

PORTELER
Can Irmak Özınanır

SYLVIA PANKHURST

Kadınlara oy hakkını savunan Süfrajat hareketinin önde gelen militanlarından biri olan Sylvia Pankhurst, 1882 yılında İngiltere işçi sınıfının merkezlerinden biri olan Manchester’da doğdu. Her iki ebeveyni de Bağımsız İşçi Partisi’nin kurucuları arasındaydı. 1903 yılında annesi Emmeline ve kardeşi Christabel Pankhurst ile beraber Kadınların Sosyal ve Politik Birliği WSPU’nun kuruluşuna katıldı ve gazetesi *Kadınlar İçin Oy*’da yazmaya başladı. Annesi ve kardeşiyle arasındaki fikir ayrılıkları kısa bir süre sonra baş gösterdi, varlıklı ka-

dınlara oy hakkını savunan WSPU’nun aksine Sylvia Pankhurst, ırk, cinsiyet, sosyal statü ve mal varlığından bağımsız bir genel oy hakkını destekliyordu. Kardeşi Christabel’le aralarında özellikle sınıf analizi konusundaki anlaşmazlık yıllarca sürdü. Bu sırada Sylvia, pek çok WSPU üyesi gibi tutuklandı. Açlık grevine girdi ve açlık grevindeyken devletin zorla yemek yedirme baskısına maruz kaldı. 1913’te cezaevinden çıkarılmaz, cezaevindeki koşulları teşhir etmeye başladı. Aynı zamanda WSPU’nun Doğu Londra’da yerel bir kolunu kurdu ve kira grevi örgütlemeye başladı. İşçi sınıfı saflarında verdiği mücadele nedeniyle Emmeline ile Christabel tarafından WSPU’dan ayrılması ve Doğu Londra’daki yerel kolun başka bir örgüt olarak hareket etmesi istendi. Bu dönemde aralarındaki anlaşmazlık konularından biri de Birinci Dünya Savaşı olmuştur. Bir savaş karşıtı olan Sylvia’nın önderliğindeki yerel şubenin adı 1914’te Doğu Londra Süfrajat Federasyonu (ELFS), 1916’da ise İşçilerin Süfrajat Federasyonu olarak değiştirildi. Örgüt, İşçi Partisi içinde çalışma yürütüyor ve tüm işçileri kazanmaya çalışıyordu. Savaş yıllarında aktif

bir mücadele örgütleyen ELFS, kadınların yaşamlarını fiilen düzeltmeye adanmış bakım evleri, restoranlar ve kooperatifler kurdu. 1917’de Rusya’da gerçekleşen Ekim Devrimi’ni selamlayan ELFS üyeleri, reformist İşçi Partisi ile bütün bağlarını kopardı. 1920 yılında Sylvia Pankhurst, İngiltere’de Komünist Parti’nin kurucuları arasındaydı. Bundan sonra “sol”-komünizm olarak anılan ve parlamentodaki her türlü aktiviteye karşı çıkan komünist akımın bir parçası oldu. 1921 yılında bu görüşleri sebebiyle Komünist Parti’den ihraç edildi. Kadın hakları için mücadeleye hayatı boyunca devam etti ve 1920’ler boyunca kadınların doğum kontrol hakkını gündeme taşıdı. Faşizmin yükselişiyle beraber Savaşa ve Faşizme Karşı Uluslararası Kadın Komitesi’ni kuran Pankhurst hayatının kalanında faşizme ve sömürgecilığe karşı mücadele etti. İtalya tarafından işgal edilen Etiyopya’yı savunmak için gazete çıkaran Pankhurst, İngiliz istihbaratının üzerindeki baskıyı arttırması üzerine 1956’da Etiyopya’ya taşındı. 1960’da hayata veda eden Pankhurst’ün mezarı Etiyopya’nın başkenti Addis Ababa’da bulunuyor.

MARX'IN DEĞERLİ İÇGÖRÜLERİNİ KARARTMAYIN

ALEX CALLINICOS

David Harvey yaşayan Marksistlerin herhalde en ünlüsü. Çok önemli eserler kaleme almış olmasının ötesinde, 2007-8 küresel finans krizi sırasında ve sonrasında Marx'ın Kapital'ini konu alan online konuşmaları küresel bir dinleyici kitlesine ulaşmıştı.

Bu konuşmaların ardından Kapital hakkında yorumlarını içeren iki ciltlik kitabını yayınladı. Şimdi de Harvey dikkatini Marx'ın Grundrisse - Ekonomi Politikin Eleştirisi için Ön Çalışma kitabına yoğunlaştırmış. Grundrisse, 1857-8 tarihli ilk küresel finans krizinin çalkantılı günlerinde Marx'ın yazdığı devasa bir ekonomik elyazması.

Hiç yayınlamadığı bu elyazmasını Marx'ın daha sonra canlandırma çabaları 1867 yılında Kapital'in birinci cildinin yayınlanmasıyla sonuçlandı.

Grundrisse son derece zengin bir metin; Marx bu metinde Kapital'de derinlemesine bir şekilde inceleyemediği bir dizi temayı geliştiriyor. Ama kaçınılmazdır ki, Grundrisse'ye başlaması ile Kapital Cilt 1'i bitirmesi arasında geçen on yıl zarfında Marx görüşlerini değiştirmiş, analizlerini geliştirmiştir.

Bu nedenle, Grundrisse'yi gerçek Marx'ı bulacağımız yer olarak düşünmek tehlikelidir. Ne var ki, Grundrisse hakkında yakın zamanda çıkacak olan kitabında Harvey tam da bunu yapacak gibi görünüyor. New Left Review dergisinin yeni çıkan sayısında "Rate and Mass" (Oran ve Kütle) başlıklı makalesinde bunun ipuçlarını veriyor.

Makale görünürde pek bilinmeyen bir konu hakkında. Harvey iktisatçıların, birçok Marksist dahil, mutlak miktarlara yeterince önem vermediğini, bu miktarların değişim oranlarına çok fazla yoğunlaştıklarını iddia ediyor.

Örneğin, diyor, Çin'in bugün dünyanın ikinci en büyük ekonomisi olması, büyüme hızının önemli ölçüde yavaşlamış olmasından daha önemlidir.

Özellikle de Harvey Marksistlerin kâr oranlarına fazla ilgi gösterip toplam kâr miktarına yeterince ilgi göstermediğini iddia ediyor. Gerçekte bu iki kavram birbirleriyle sıkı sıkıya ilişkili. Kâr oranı, işçilerden elde edilen artı değer miktarı ile bu artı değeri elde etmek için yatırılan toplam sermaye miktarı arasındaki ilişkiyi ölçer.

Artı değer miktarı basitçe kendi başına mutlak artı değer miktarını ifade eder.

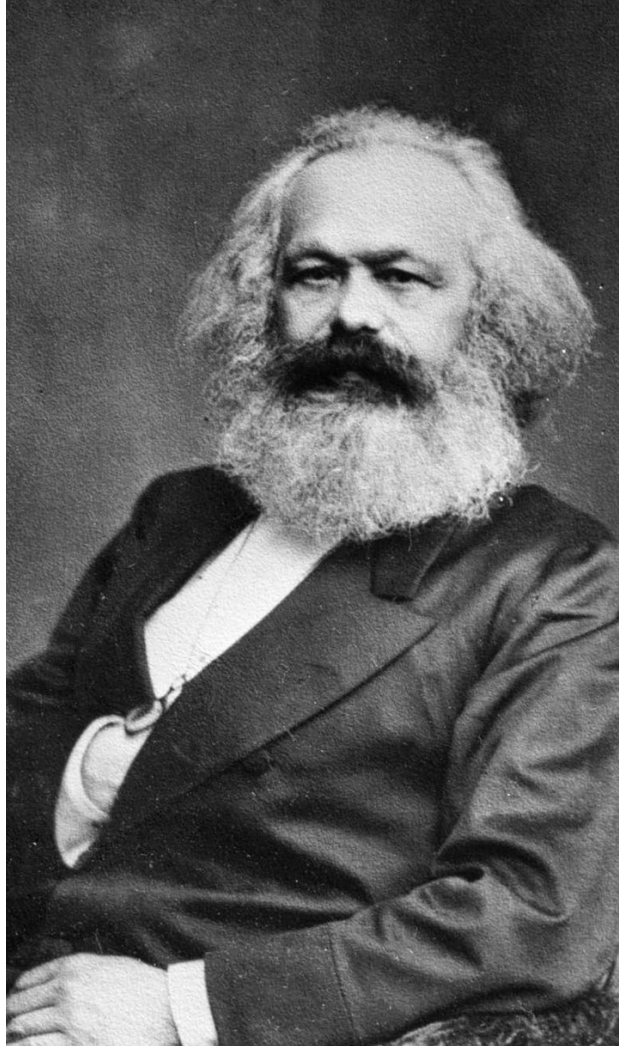
Marx kapitalist krizleri ekonomik bir yasa ile açıklar: şirketler rekabet nedeniyle sürekli daha az emek kullanan yatırımlar yapmaya zorlandıkça, kâr oranları düşme eğilimi gösterir.

Ama aynı zamanda Marx kâr oranları düşmeye başlayınca artı değer miktarının başlangıçta artmaya devam ettiğini söyler. Bu artış düşen kâr oranlarının zararlı etkilerini telafi edebilir.

Harvey eskiden beri kâr oranlarının düşme eğilimi teorisini reddeder ve bu teoriyi destekleyenleri mutlak artı değer miktarını görmezden gelmekle suçlar.

Bu konuda yanıldığını düşünüyorum, ama daha da büyük bir sorun var bence.

Harvey, Marx'ın sermayeyi "hareket hâlindeki değer" şeklinde tanımladığının altını çizer. Kapitalizm, sermayenin çeşitli biçimler aldığı bir süreçtir. İşçilerin mallar ve hizmetler yaratıp artı değer üretmek için istihdam edildiği üretim sermayesinin yanı sıra, finans, perakendecilik vs de vardır.

Harvey, eserlerinde uzun zamandır ilgilendiği bazı temaları yeniden vurguluyor ve şu sonuca varıyor:

"Marx sermayenin kavramsal arazisinde pek çok çelişki saptıyor. Ama bunlardan bazıları diğerlerinden daha önemli.

"Eğer sermayeyi hareket hâlindeki değer şeklinde tanımlıyorsak, o zaman bu hareketin motoru ve yönlendiricisi olan temel çelişki kuşkusuz sermaye teorisinin en önemli unsuru olmalıdır. Yabancı sermaye ile yabancı emek arasındaki çelişki bu bağlamda temel çelişki olamaz.

"Ama 'hareket hâlindeki değer' için düşen oran ve artan miktar arasındaki çelişki temeldir."

Bu gerçekten şaşırtıcı bir iddia. Oran ve miktar, sermaye ile artı değer arasındaki ilişkiye bakmanın farklı yolları. Ama bu artı değer ve tabii bütün "hareket hâlindeki değer" nereden gelir?

Marx için, sadece emek yeni değer yaratır. Harvey'nin Kapital Cilt 1 hakkındaki konuşmalarında gayet iyi gösterdiği gibi, kârlar ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesi sonucu ortaya çıkar. Eğer bu "temel" değilse, o zaman Harvey için değer nedir?

Daha da kötüsü var: "Yabancı sermaye ile yabancı emek arasındaki çelişki" patronlarla işçiler arasındaki sınıf mücadelesini ifade eder.

Bunu yok saydığımız noktada, Marx'ın sosyalizmi işçi sınıfının kendi kendisini kurtarması olarak gören anlayışı da yok olur.

Socialist Worker'dan çeviren Roni Margulies.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

BAYRAM, DEVLET VE SOL

Bir yaz Bozcaada'da tatil yaparken Belediye'nin hoparlörlerinden şöyle bir anons yapıldığını duymuştum:

"Yurdun her yerinde olduğu gibi, Bozcaada'da da yarın sabah saat 10'da 30 Ağustos Zafer Bayramı coşkuyla kutlanacaktır. İlanen duyurulur."

Ve merak etmişim: "Ne biliyorsunuz yahu?" diye düşünmüştüm.

Belki hava çok sıcak olur, nem oranı çok yüksek olur, millet coşmakta zorlanır. Belki coşku olmaz da, sevinçli ama biraz durgun geçer kutlamalar. "Yarın sabah 30 Ağustos Zafer Bayramı tahminimizce coşkuyla kutlanacaktır" diye ilanen duyurulsaydı hiç itirazım olmayacaktı.

Öte yandan, haksızlık ediyor da olabilirim. Belediyeler bu konuda hiç yanılmıyor olabilir. "Lapseki'de bu yıl Bayram kutlamaları biraz coşkusuz geçti" diye bir haber okudunuz mu hiç? Okumadınız. Olmaz çünkü öyle şey.

Peki bu coşku nasıl ifade eder kendisini?

Halk işine bakar, devlet sokaklara dökülür!

Coşkulu törenleri millî ve yerel devlet örgütler, devlet büyükleri ve devlet görevlileri (ve talihsiz okul çocukları) katılır.

Bütün bayramlar bu dediklerim gibi değildir ama. Çünkü Türkiye'de bayramlar iki türdür.

Halkın bayramları ve devletin bayramları.

Halkın bayramları dinî bayramlardır. Benim inanıyor veya inanmıyor olmamdan bağımsız olarak bu bayramlar toplumun gözünde ve yaşamında bir anlam taşır.

Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı, Zafer Bayramı, Cumhuriyet Bayramı ise devletin bayramlarıdır.

Bunlar devleti ve "kurucusunu" yüceltme, güçlendirme, sevdirmeye amacını güder. Resmî ideolojiyi halk arasında yayma çabasının ürünleridir.

Bunlara ek olarak, devlet bir dizi başka olayı da coşkuyla kutlamamızı ister. Örneğin, Erzurum'un düşman işgalinden kurtuluşunun 103. yıldönümü geçtiğimiz 12 Mart'ta kutlandı. Korkarım bazılarınızın dikkatinden kaçmış olabilir.

Karlar altında gerçekleştirilen törenin fotoğraflarında Erzurum halkı görünmüyor, ama devlet coşkulu bir tören düzenlemiş:

"Törende ilk olarak Tarım ve Orman Bakanı Dr. Bekir Pakdemirli, Erzurum Valisi Okay Memiş, 9. Kolordu ve Garnizon Komutanı Tümgeneral Erhan Uzun ve Erzurum Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Sekmen Havuzbaşı'ndaki Atatürk Anıtı'na çelenk koydu."

Belediye Başkanı konuşmasında şöyle demiş:

"Erzurum'da Ermeni çeteleri tarafından yapılan insanlık dışı katliam, Ortaçağ'daki Engizisyon mezaliminde dahi görülmemiştir. Erzurum'da yıkıcı faaliyetlerde bulunan, hunharca cinayetler işleyen Ermeni çeteciler, tarihi vesikalarla sabittir ki 50 bin Müslüman Türk'ü soykırıma uğratmışlardır."

Okuduğum gazete "Erzurum'dan Ermeni diasporasına mesaj" manşetini atmış.

Devlet törenler düzenleyip bir şeyleri kutlamamızı istiyorsa, orada bir sosyalistin kutlayabileceği bir şey yoktur. Kutlamayalım.

sosyalist işçi

GÖÇMENLERLE DAYANIŞMAK, BİR İŞÇİ TALEBİDİR

ÖZDEŞ ÖZBAY

Türkiye uzun zamandan beri ciddi bir ekonomik ve politik krizin içerisinde geçiyor. Bu krizler hem küresel gelişmelerin yansıması hem de ülkedeki özgün koşullarının bir sonucu. Ancak böyle bir kriz anlarında ırkçılığın yükselmesi ne yeni ne de Türkiye'ye özgü bir durum.

İrkçilik her zaman son derece merkezi şekilde işleyen bir ideoloji. Tepeden aşağıya doğru her yerde aynı argümanların yayılması (“vergi vermiyorlar”, “hastanelerde öncelikleri var” gibi) ve toplumun en zayıf kesimlerinin hedef gösterilmesi şeklinde işliyor. Krizleri sistemsel bir sorun olarak görmeyenler veya görmesine rağmen üzerini kapatmak isteyenler toplumun en mağdur kesimlerini sorunun parçası olarak göstererek öfkenin hedefini yukarıdakilerden aşağıdakilere doğru çeviriyorlar.

Altındağ'da geçtiğimiz haftalarda göçmenlere karşı örgütlenen ırkçı saldırı bunun en net örneğiydi. Yapılan röportajlarda saldırıyı savunan mahalleliler, göçmenlerin sadece birbirinden alışveriş yaparak kendilerini bitirmeyi planladıklarını söylüyordu. Mahallenin küçük esnafı göçmenlere ait dükkanları imha ederek ekonomik rakiplerine yönelik bu saldırganlığına kılıf bulmuş oldu.

Göçmen karşıtı yalanlar

Göçmen karşıtı yalanların en yaygın olanı, göçmenlerin işsizliği artırdığı argümanı. Oysa rakamlar bunu yalanlıyor. 2001 krizinden sonra AKP iktidar olduğunda işsizlik oranı %10,3'tü ve 2009 yılında %14 ile en yüksek seviyesini bulduğunda Türkiye'de bugünkü kadar çok göçmen yoktu. 2012'de %9,2'ye geriledikten sonra Suriye'de iç savaş başlamış ve özellikle 2014 sonrasında 4 milyon kadar Suriyeli ülkeye gelmişti. Ancak işsizlik sadece %9,9'a yükselmişti 2015'e kadar. Sonrasında ise ülke içinde başlayan savaş, darbe girişimi ve ekonomik kriz, işsizliği %13'lere kadar çıkardı. Ucuz göçmen emeği aslında ekonomik kriz sırasında birçok işyerini ayakta tuttu ama bu da göçmenlerin korkunç sömürüsü pahasına yapıldı.

Dolayısıyla göçmenlerin işsizliğe yol açtığı iddiası doğru değil. Ayrıca göçmenlerin çoğunluğu olmasa da bir kısmının orta ve üst sınıflardan oluşması, bugün Türkiye'nin Ortadoğu ülkeleri ile ticareti açısından ve bu ülkelerden bir miktar sermaye çekilmiş olması açısından da Türkiye kapitalizmine katkı sunabiliyor.

Ekonominin sorumlusu göçmenler değildir

Göçmenlerin ekonomiyi olumsuz etkiledikleri de sık karşılaşılan bir diğer argüman. Batı ülkelerinde bu “refah devletini sömürüyorlar” şeklinde dile getiriliyor. Tabii, Türkiye bir refah devleti olmadığı için bunu dillendiren pek yok ama göçmenleri “yan gelip yatmak”, “maaş almak” ve “ekonomiye yük olmakla” suçlayan çok.

Oysa göçmenler genelde ekonomik toparlanmada önemli bir rol oynarlar. Eşit haklardan uzak olan ve ırkçı saldırıya maruz kalan göçmenler çok düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılır. İşgücü açığının en fazla olduğu sektörlerle yığılarak o sektörleri ayakta tutarlar. Türkiye'de Suriyelilerin örneğin tekstil, mevsimlik tarım işçiliği gibi sektörlerde, Orta Asyalıların çocuk bakımı, ev temizliği, garsonluk gibi işlerde yoğun olarak çalıştığı biliniyor. Hem ekonomik koşulların hem de pandemi kaynaklı kapanmaların sonucu

olarak işe koşulan bu düşük ücretli, sigortasız işçiler bu sektörlerin tutunmasında önemli bir yere sahip.

Naomi Klein'ın deyimiyle ‘felaket kapitalizmi’ her bir krizi sermaye lehine avantaja çeviriyor. Göçmenlere yönelik ırkçılık sermaye lehine iki işlev görüyor. İlki, ekonomik kriz anlarında radikalleşme potansiyeli olan işçilerin öfkelerini başka bir ‘düşmana’ yönlendirmesi. İkincisi de gerçekten düşük ücretli, sigortasız bir emek gücünün muhtemel bir sendika ve işçi dayanışmasından kopararak sömürü çarkına hapsedilmesi.

Sınırlar herkese açılmalı mı?

Göç, insanlığın ve hatta tüm diğer türlerin hayatta kalmak için sık sık başvurduğu en doğal araç. Savaş, kıtlık, sel, deprem, kuraklık veya herhangi bir başka felaket nedeniyle hayatı altüst olanlar için en hızlı çözüm, orayı terk etmektir. Kapitalizmin yarattığı felaketlerin mağdurları dünyanın her yerinde sürekli bir göç halindedir.

Göç artık küresel ısınma nedeniyle kaçınılmaz olarak daha da artacak olan bir durum ve buna hazırlıklı olmanın yolu, sınırları duvarlar ve tel örgülerle çevirmek değil gerçekçi ve dayanışmacı çözümler bulmaktan geçiyor.

Kılıçdaroğlu'nun iki yılda milyonlarca göçmeni geri gönderdiğini açıklaması tam bir akıl tutulmasıdır. Milyonlarca insanın bir yerden zorla bir başka yere götürülmesinin tek örneği soykırımlardır çünkü. Dünyada, bulundukları yeri gönüllü olarak terk edip ülkelerine geri dönen milyonlarca göçmene dair tek bir örnek yok.

Dolayısıyla sınırların açılması, her bir göçmene hızla mülteci hakkı verilmesi, sendikalara üye yapılmaları ve eşit işe eşit ücret hakkının savunulması gerçekçi, insani ve emekten yana olan çözüm yoludur.

VİCDANSIZLIK YARIŞININ KAZANANI İRKÇILAR

CHP Bolu Belediye Başkanı bir ırkçı. Birçok ırkçı gibi aynı zamanda cinsiyetçi bir maço olduğunu da kanıtlayan bir açıklaması sosyal medyada yayımlandıktan sonra, özür diledi.

CHP yönetimi, olayı Disiplin Kurulu'na taşıdı. Sonrasını CHP sözcüsü şöyle açıklıyor: “Bu özrü de dikkate alarak Bolu Belediye Başkanı'nın bir kadın hemşehrisi hakkında yapmış olduğu yakışsız açıklamalar nedeniyle Yüksek Disiplin Kurulu'na, uyarılması talebiyle sevkine MYK'da oy birliğiyle karar verdik.”

Evet, Bolu belediye başkanı cinsiyetçi olduğu için bir uyarı aldı. Ama ırkçı olduğu için herhangi bir uyarı almış değil.

Geçtiğimiz ay Altındağ'da da yaşanan ırkçı linçin mimarlarından biri de bu kişiydi. Ve hâlâ CHP üyesi. İrkçi linçe giden yolun taşlarını döşemesine rağmen hiçbir yaptırımla karşılaşmıyor.

İktidar, bu ırkçı muhalefetin yarattığı basınç karşısında dilini değiştirmeye başladı.

Giderek daha hızlı bir şekilde, göçmenlere yönelik yaptırımlar arka arkaya geliyor. Afgan mültecilerle ilgili bir soru-

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. • Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Meltem Oral • Adres: Serasker caddesi, Nergis Apt, No:88, Kat: 3, Kadıköy, İstanbul • Baskı: Akademi Matbaacılık: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 230, Topkapı/İstanbul - Tel: 0212 493 24 67-68-69
Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır • www.sosyalistisci.org

Göçmenlere özgürlük!

Hem göçmenler hem tüm evsizler için sosyal konut hakkının savunulması, kendilerini temsil edebilmeleri ve partilerin göçmenler hakkında somut programlar hazırlamaları için seçme ve seçilme haklarını savunmak da bir o kadar önemli.

Sağcılar, ırkçılar ne derse desin, ülkenin ekonomik kaynaklarını yağmalayanlar göçmenler değil. Milyarlarca dolarlık S400, savaş uçağı, denizaltı, SIHA ve benzeri militarist harcamaların kısılması, göçmenler ve tüm işçi sınıfı lehine hak ve maaş düzeltmeleri yapılmasını sağlayabilir. Böylece birleşik bir işçi hareketi oluşturulup tüm işçilerin çıkarına sonuçlar elde edilebilir.

Ayrıca açık sınır politikası, AB ile imzalanan insanlık dışı anlaşma kaldırılarak Batı sınırları için de geçerli hale getirilmeli. Avrupa'ya göç etmek isteyen göçmenler böylece insan tacirlerinin elinden ve ölümcül sınır geçme girişimlerinden kurtarılabilir.

ya “Herkes şunu bilsin ki Türkiye yol geçen hanı değildir” yanıtını veren Erdoğan, daha sonra “Türkiye, Avrupa'nın mülteci ambarı değildir” açıklamasını yaptı. AKP MYK'sında Taliban'ın kabul etmesi durumunda 300 binden fazla Afganistanlı mültecinin gönderileceği ve kayıtlı olmayan Suriyelilerin de geri gönderileceği konuşulmuş.

İrkçi ve vicdansız muhalefetin iktidara basıncı ilk “meyvelerini” veriyor. Bu meyvelerden birisi de Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün aldığı bir karar. Müdürlük, linç olayının yaşandığı Ankara'da “Yeni göçmen kaydı yapılmayacak. Başka ilde kaydı olup, Ankara'da yaşayan göçmenler de en kısa zamanda Ankara'dan çıkarılacak” kararı aldı.

İstanbul'da ise kâğıt toplayan Afganistanlı göçmenlere baskı yapıldı, kaldıkları yerler basıldı, gözaltına alındılar ve ülkelerine zorla gönderilmek üzere geri gönderme merkezlerine götürüldüler.

Şimdilik vicdansızlık yarışının kazananı ırkçılar gibi görünse de ırkçılık karşıtları olarak hem ırkçı iklime karşı hem de göçmenlerle dayanışmak için tüm gücümüzle mücadele edeceğiz.